

EUROPEISKA
UNIONENS RÅD

Bryssel den 25 oktober 2001 (6.11)
(OR. en)

13228/01

LIMITE

FISC 218

NOT FRÅN ORDFÖRANDESKAPET

från: Uppförandekodgruppen (företagsbeskattning)
av den: 8 november 2001

Ärende: Uppförandekoden (företagsbeskattning)
– Utkast till rapport till Ekofin-rådet den 4 december 2001

Inledning

1. Rådet och företrädarna för medlemsstaternas regeringar, församlade i rådet, antog den 1 december 1997 en resolution om en uppförandekod för företagsbeskattning. Enligt resolutionen skall det inom rådet inrättas en arbetsgrupp som skall bedöma vilka skatteåtgärder som kan omfattas av kodens tillämpningsområde.
2. Den 9 mars 1998 bekräftade rådet inrättandet av uppförandekodgruppen.
3. Gruppen har regelbundet rapporterat om de åtgärder som den bedömt. Dessa rapporter har översänts till rådet för överläggningar. Två interimrapporter från uppförandekodgruppen lades fram för Ekofin-rådet den 1 december 1998 respektive den 25 maj 1999 (dok. 12530/98 FISC 164 och 8231/99 FISC 119), och den 29 november 1999 förelade arbetsgruppen sedan Ekofin-rådet en rapport med resultatet av gruppens arbete och en bedömning av 271 skatteåtgärder som omfattas av koden (dok. SN 4901/99), där gruppen ansåg 66 åtgärder vara skadliga.

4. I november 2000 lade uppförandekodgruppen fram en lägesrapport om sitt arbete till Ekofin-rådets möte den 26–27 november 2000 (13563/00 FISC 193).
5. Ytterligare en lägesrapport om uppförandekodgruppens arbete under det svenska ordförandeskapet lades fram för Ekofin-rådet den 5 juni 2001. I slutsatserna om skattepaketet (dok. 9553/01 FISC 106), och i fråga om uppförandekoden, noterade rådet rapporten och
godkände arbetsprogrammet för insyn och informationsutbyte i samband med internprissättning enligt bilaga 1 till gruppens rapport och uppmanade gruppen att arbeta vidare med frysning och avveckling samt att överlämna en lägesrapport till rådet senast i slutet av året.
6. Såsom begärdes i Ekofin-rådets slutsatser av den 9 mars 1998 avspeglade rapporten antingen gruppmedlemmarnas enhälliga ståndpunkt eller de olika ståndpunkter som kommit till uttryck under diskussionen. Då det i rapporten hänvisades till "gruppen" avsågs bred enighet när inte enhällighet uppnåddes och eventuella avvikande åsikter återgavs i fotnoter. I enlighet med gruppens rapport till Ekofin-rådets möte den 29 november 1999 skall hänvisningar till "gruppen" i denna rapport tolkas på samma sätt.

Framsteg i arbetet

7. Sedan rådsmötet den 5 juni 2001 har det hållits fyra möten i uppförandekodgruppen; den 28 juni under det svenska ordförandeskapet samt den 26 september, den 17 oktober och den 8 november under det belgiska ordförandeskapet.
8. Vid mötet den 28 juni enades gruppen om tidsplan för och huvudinslag i det framtida arbetsprogrammet under det belgiska ordförandeskapet, dvs.
 - insyn och informationsutbyte när det gäller överenskommelser om koncernintern prissättning,
 - ytterligare arbete med frysning,
 - avveckling.

9. Gruppen har också därför enats om att diskutera ett eventuellt samspel mellan gruppens arbete med frysning och avveckling och förfaranden om statligt stöd för 13 av de 66 åtgärder som anges i gruppens rapport från 1999. Man kom också överens om att kommissionen skulle rapportera om institutionens arbete med sådana företagsbeskattningsåtgärder i anslutningsländerna som är potentiellt skadliga enligt uppförandekoden.
10. Den 26 september bekräftades det att Paul Hatry, personlig företrädare för Belgiens finansminister, hederssenator och tidigare finansminister (B) och Estanislao Rodríguez-Ponga y Salamanca, statssekreterare för finansiella frågor (E) skall vara förste och andre vice ordförande fram till slutet av den belgiska ordförandeskapsperioden.

A. Insyn och informationsutbyte när det gäller överenskommelser om koncernintern prissättning

11. Såsom anges i punkt 5 ovan godkände Ekofin-rådet den 5 juni gruppens arbetsprogram om insyn och informationsutbyte när det gäller koncernintern prissättning – se bilaga 1 till gruppens rapport (9553/01 FISC 106).
12. Utbyte av offentlig information på årsbasis: Såsom framgår av punkt 14 i den rapporten hoppades gruppen i fråga om offentlig information kunna nå enighet så att ett årligt utbyte kan införas 2002. För att detta arbete skall kunna gå framåt uppmanade gruppen medlemsstaterna att i första hand lämna information för ett informationsutbyte på årsbasis. Varje medlemsstat uppmanades särskilt att i en skriftlig rapport ange
 - den offentliga information i det ifrågavarande landet som rör överenskommelser om internprissättning enligt punkt 17 i bilaga 1 till rapporten till Ekofin-rådets möte den 26–27 november 2000 (13563/00 FISC 193),
 - hur eventuell liknande information från andra medlemsstater skulle kunna användas,
 - eventuella hinder för utbyte av offentlig information i det ifrågavarande landet.
13. Gruppen tog rapporterna under övervägande och tog också del av muntliga rapporter från alla medlemsstater. Dessa uppgav att lagstiftning, cirkulär, författningar, riktlinjer och policybestämmelser som är relevanta och offentliga kan meddelas de övriga medlemsstaterna.

14. Vissa gruppmedlemmar tvivlade på lämpligheten av ett utbyte av offentlig information på årsbasis. Andra menade att den sådan information skulle kunna förbättra förståelsen för andra medlemsstaters lagar och praxis. Man diskuterade också om kostnaderna för översättning av omfattande bestämmelser och riktlinjer skulle vara berättigade mot bakgrund av informationens användning.
15. Man enades om att målet skulle vara att ge medlemsstaterna fullständig och aktuell information, samtidigt som kostsamt och onödigt informationsutbyte undviks. Gruppen kom därför överens om att ge tillgång till all relevant, offentlig information i respektive land och därefter lämna årliga uppdateringar med information om eventuella förändringar.
16. Informationsutbyte i enskilda fall: Gruppen noterade att det i punkt 17 i gruppens riktlinjer för avveckling och frysning i fråga om finansbolagsfilialer, holdingbolag och huvudkontor till utländska företag (bilaga 1 till rapporten till Ekofin-rådets möte den 26–27 november 2000 (13563/00 FISC 193)) fastställs att ett utbyte av begränsad information (antal och typ av fall) och av specifik information i vissa fall, och gruppen enades om att man behövde information från medlemsstaterna om den andra delen av arbetsprogrammet, dvs. utbyte av information i enskilda fall.
17. Gruppen noterade att det, från den inledande diskussionen som ägt rum inom en undergrupp under det svenska ordförandeskapet och där man tog upp faktorer som måste beaktas vid utbytena, fanns ett antal komplicerade frågor som skulle behöva behandlas ytterligare. Man var överens om att medlemsstaterna skulle behöva tid för att utarbete sina svar. Medlemsstaterna har därför blivit ombedda om att lämna in skriftliga rapporter med relevant information senast den 30 november 2001.

B. Ytterligare arbete med frysning

18. Såsom anges i punkt 21 i gruppens rapport (8789/01 FISC 83) arbetade gruppen vidare med bedömningen av det tyska systemet för holdingbolag, och åtgärderna enligt skatteramen för Nederländska Antillerna.

19. Tyskland – holdingbolag: Gruppen enades om beskrivningen av det tyska systemet för holdingbolag (**bilaga A**) och ansåg att den tyska delegationens rapport om effektiv beskattningsnivå för åtgärden inte i tillräcklig grad garanterar att den i åtminstone vissa fall inte skulle leda till väsentligt lägre effektiv beskattningsnivå. Gruppen ansåg att åtgärderna inte uppfyllde kriterierna i punkterna B1–B5. Gruppen fastnade för ett upplägg som överensstämmer med punkterna 29–67 i gruppens rapport till Ekofin-rådet den 29 november 1999 (SN 4901/99) och övervägde om åtgärden väsentligen påverkar, eller kan påverka, på vilken plats inom gemenskapen som företagsverksamhet bedrivs. Utifrån en övergripande utvärdering beslutade gruppen att åtgärden inte skall bedömas positivt. Gruppen noterade dock att det fanns vissa komplikationer när det gäller samverkan med lagstiftning för företag under utländsk kontroll. Gruppen enades också om att det inte krävs något ytterligare generellt arbete när det gäller holdingbolag.
20. Nederländerna – skatteram för Nederländska Antillerna: Gruppen enades om beskrivningen av de två åtgärder som omfattas av Nederländernas skatteram (**bilaga B**) och som står i Nederländernas namn, nämligen
- skatteregler för holdingbolag, och
 - skatteregler för skattebefriade företag.
21. Gruppen övervägde och enades om en utvärdering mot bakgrund av kriterierna 1–5 i punkt B i den uppförandekod som föreslagits av kommissionen.
22. [Gruppen gick igenom en rapport från den nederländska delegationen om de effektiva beskattningsnivåerna för åtgärderna i deras namn.]

C. Avveckling

23. Ekofin-rådets slutsatser av den 10 juli (10768/01 FISC 130) innehåller följande uttalanden om tidsplanen för arbetet med skattepaketet med tanke på Ekofin-rådets möte i december 2001:

När det gäller uppförandekoden

ta ställning till uppförandekodgruppens rapport till rådet om de framsteg som gjorts när det gäller frysning och avveckling inklusive

- göra en översyn av de åtgärder som medlemsstaterna är beredda att genomföra för att genomföra sina åtaganden i slutsatserna från Ekofin-rådet i november 2000 när det gäller nya förmånstagare, samt
- fastställa om de medlemsstater som anmält fotnoter till rapporten från november 1999 vill vidhålla dessa reservationer med beaktande av arbetsgruppens senare arbete.

24. Arbetsprogrammet för avveckling under det belgiska ordförandeskapet enligt uppförandekodgruppens överenskommelse vid mötet den 28 juni 2001 överensstämde med denna formulering.
25. Gruppen uppmanade därför medlemsstaterna att lämna aktuell information om avveckling, bl.a. information om medlemsstaternas åtagande när det gäller nytillkommande företag och information om huruvida medlemsstater som anmält fotnoter i rapporten från november 1999 vill vidhålla dessa mot bakgrund av gruppens arbete sedan dess.
26. Medlemsstaterna sammanfattningar återges i **bilaga C**.
27. Gruppen noterade att det skett ytterligare framsteg i fråga om antalet skadliga åtgärder som redan hade avvecklats eller skulle avvecklas. Gruppen noterade också framsteg mot att uppfylla åtagandet gentemot nytillkommande företag och att ett antal reservationer i rapporten från november 1999 inte längre kvarstod mot bakgrund av gruppens arbete sedan november 1999.
- D. Eventuell samverkan mellan uppförandekodgruppens arbete och förfaranden om statligt stöd**
28. [Kommer att läggas till]

E. Potentiellt skadliga åtgärder i anslutningsländerna

29. Efter att kommissionen delat ut sin rapport *Utvidgning och direkt beskattning* till arbetsgrupp IV den 17 september fick gruppen en muntlig rapport från kommissionen om denna institutions arbete med potentiellt skadliga åtgärder i kandidatländerna.
30. Gruppen noterade kommissionsrapporten och ansåg att kommissionens kriterier för detta arbete inte bör gå utöver kriterierna i koden. Kodens användningsområde begränsas till en bedömning av företagsbeskattningsåtgärder snarare än av skattesystem.

Ytterligare arbete

31. Ekofin-rådets slutsatser från mötet den 10 juli (10768/01 FISC 130) omfattar följande uttalanden om tidtabellen för arbetet med skattepaketet med tanke på Ekofin-rådets möten i april och juni 2002:

April 2002: Ekofin-rådet skall

...

när det gäller uppförandekoden notera

- *de framsteg som gjorts i arbetet med uppförandekoden med avseende på medlemsstaterna,*
- *rapporter om de framsteg som gjorts i diskussioner mellan berörda medlemsstater och deras beroende eller associerade territorier.*

Juni 2002: Ekofin-rådet skall

...

när det gäller uppförandekoden, bedöma om de planerade rättslig eller administrativa åtgärderna kommer att vara tillräckliga för att avveckla de skadliga elementen i de skatteåtgärder som identifierats i uppförandekodgruppens rapport från november 1999 och slutföra arbetet med frysning och eventuell förlängning av förmåner för vissa åtgärder efter 2005.

32. Gruppen enades därför om att slutföra det nuvarande arbetet med frysning och avveckling och rapportera om resultatet till Ekofin-rådets möte i maj 2002. Gruppen enades också om att gå vidare med arbetsprogrammet om insyn och informationsutbyte (bilaga 1 till gruppens rapport till Ekofin-rådet den 5 juni 2001 (8789/01 FISC 83) i samband med punkt 17 i bilaga 1 till gruppens rapport till Ekofin-rådet den 26–27 november 2000 (13563/00 FISC 193).

BESKRIVNING AV TYSKLANDS SYSTEM FÖR HOLDINGBOLAG

I samband med den pågående skattereformen har Tyskland infört nya regler för beskattning av utdelning och realisationsvinster, huvudsakligen genom att ersätta det system med skattetillgodohavande som tidigare tillämpades med en undantagsmetod för utdelning (mellan koncernbolag) och undanta realisationsvinster för andelar i andra bolag. Lagförslaget med dessa och många andra förändringar antogs 2000 och trädde, med förbehåll för vissa övergångsbestämmelser om undantag från de nya reglerna, i kraft den 1 januari 2001.

Samtidigt genomfördes det också ändringar i de regler enligt vilka CFC-bolags inkomster kan underkastas "vanlig" beskattning när de befinner sig i de tyska andelsägarnas besittning. Andra regler (eller ändringar) som infördes i samband med skattereformen (och som kan vara relevanta för holdingstrukturen) är exempelvis de som rör avdrag för räntor som betalas ut till andelsägare när ränteutbetalningar inte är skattepliktiga i Tyskland samt avskaffandet av möjligheten att till nedskrivning vid en permanent minskning av värdet på ett andelsinnehav.

Villkor

De nya reglerna för beskattning av koncernintern utdelning och realisationsvinst tillämpas på tyska bolag, utländska bolags fasta driftsställen i Tyskland och bolag som har andelar i andra bolag genom ett bolag etablerat i Tyskland. När det gäller andelsägare i bolag är tillämpningen av de nya reglerna inte beroende av någon delägandetröskel.

När det gäller den utdelning som erhållits är de nya reglerna tillämpliga på utdelning från både inhemska och utländska källor. Inhemsk och utländsk utdelning underkastas samma skattesystem med undantag för avsaknaden av avdragsrätt för utgifter. När det gäller realisationsvinst på försäljning av andelar görs det ingen skillnad mellan andelar i tyska och utländska bolag. Undantaget för realisationsvinster i bolagsandelsägares besittning skall också tillämpas utan någon delägandetröskel. Undantaget för andelar och realisationsvinster är inte heller beroende av verksamhetstypen hos det bolag från vilket utdelningen erhålls eller vars andelar säljs.

CFC-reglerna gäller dock för samtliga i Tyskland bosatta andelsägare i ett utländskt bolag som kontrolleras av andelsägare bosatta i Tyskland och vissa andra andelsägare under förutsättning att det utländska bolaget är föremål för låg beskattning (se bilagan). CFC-reglerna gäller också för varje i Tyskland bosatt andelsägare som innehar minst 10 % av ett utländskt bolags aktiekapital när det utländska bolagets inkomster härrör från kapitalinvestering. Ett CFC-bolag anses vara underkastat sådan låg beskattning när det beskattas med en bolagsskatt vars faktiska sats är lägre än 25 % (varvid skattebasen fastställs enligt de tyska bestämmelserna för bolagsbeskattning). CFC-reglerna tillämpas i den mån ett sådant CFC-bolag har inkomster av tvivelaktigt ursprung enligt definitionen i § 8 i "Aussensteuergesetz" som omfattar illojal skattepraxis utomlands. Allmänt taget föreligger misstanke om inkomster av tvivelaktigt ursprung när inkomsten härrör uteslutande från koncernintern verksamhet (transaktioner med närstående parter). För närvarande är dessa CFC-regler föremål för ytterligare övervägande.

Skatteförmåner

Koncernintern utdelning som betalas ut av bolag som inte är etablerade i Tyskland till andra bolag är befriade från skatt så att dubbelbeskattning undviks. Inget skattetillgodohavande tillämpas på utdelning under de nya reglerna; "förskottsbolagsskatten" på 20 % som dras av vid utdelningen kommer att gottskrivas mottagaren vid nästa betalning av bolagsskatt. Den källskatt som betalas vid utdelningen (20 %) återbetalas i den mån mottagarbolaget inte har beskattningsbara inkomster i Tyskland eller tillgodohavandet överstiger den bolagsskatt som skall betalas av utdelningsmottagaren.

När det gäller utdelning från utländska bolag är 95 % av denna befriad från skatt (i enlighet med reglerna i direktivet om moder- och dotterbolag). De återstående 5 procenten anses representera icke avdragsgilla utgifter i samband med inkomsten från andelsinnehavet och kommer följaktligen att beskattas när den befinner sig i det bolags besittning som mottar utdelningen, medan det mottagande andelsägande bolaget har rätt att dra av alla utgifter i samband med förvärvet av sådana utländska utdelningsinkomster utan någon begränsning. Om CFC-reglerna gäller för det utländska bolaget i fråga skall det andelsägande bolaget beskattas för de icke utdelade inkomster av tvivelaktigt ursprung som härrör från det utländska bolaget.

I sådana fall tillämpas 95-procentsundantaget inte på den beräknade utdelningen utan endast på den faktiska utdelningen från sådana utländska bolag. När det gäller den utdelning som erhålls från inhemska bolag är alla utgifter som har direkt samband med förvärv eller innehav av de andelar i utdelande bolag som är befriade från skatt icke avdragsgilla (avsnitt 3 c i skattelagen).

Realisationsvinster som erhålls genom försäljning av andelar i inhemska eller utländska bolag är befriade från skatt för att dubbelbeskattning skall undvikas och kapitalförlust genom sådan försäljning är inte avdragsgill. Enligt de nya reglerna godkänns den nedskrivning vid beskattning som tidigare var möjlig för en permanent minskning av värdet på ett andelsinnehav inte längre i skattesyfte. Dock kommer, i den mån en sådan nedskrivning har gjorts (innan de nya reglerna trädde i kraft), en senare ökning av värdet på ett sådant aktieinnehav – eller realisationsvinsten från försäljningen av sådana andelar – att återtas och därmed beskattas.

De nya reglerna om underkapitalisering fastställer striktare gränser för avdrag för ränteutbetalningar, i den mån utbetalningarna görs till utländska och inhemska andelsägare. Följande skuld/kapital-förhållanden anses godtagbara:

- 3/1 för bolag vars huvudsakliga verksamhet består i att ha andelar i bolag och finansiera sådana bolag eller vars balansräkningstillgångar till mer än 75 % består av andelar i bolag och
- 1,5/1 för andra bolag.

I sådana fall då den proportionella andelen av skuldfinansiering anses alltför stor görs det en omklassificering av sådana ränteutbetalningar till förtäckt utdelning.

I. Mer information om hur CFC-lagen fungerar

1. Vilka inkomster omfattas av *Hinzurechnungsbesteuerung*? (översättarens anmärkning = *det utländska bolagets inkomst skall läggas till skattebasen i Tyskland*)

I artikel 8.1 i lagen om utländsk skatt (*Aussensteuergesetz – AStG*) specificeras den typ av inkomster som inte omfattas av *Hinzurechnungsbesteuerung* främst som inkomster från ett utländskt bolags aktiva affärsverksamhet, dvs. från deltagande i det allmänna näringslivet. I de inkomster som skall läggas till skattebasen i Tyskland ingår därför alla inkomster som inte härrör från aktiv affärsverksamhet utomlands, exempelvis utdelning, royalties och räntor. Skiljelinjen mellan aktiva och passiva inkomster dras enbart genom granskning av de särskilda omständigheterna. Den funktion som det utländska bolaget fyller när det erhåller inkomsten är avgörande i detta hänseende. För att klassificera inkomsten korrekt är det nödvändigt att analysera det utländska bolagets inkomster enligt uppräknningen av verksamheter i artikel 8.1 i lagen om utländsk skatt.

2. Förhållandet mellan *Hinzurechnungsbesteuerung* och dubbelbeskattningsavtal

Hinzurechnungsbesteuerung gäller inte om den faktiska vinstutdelningen är befriad från skatt enligt ett dubbelbeskattningsavtal. Utdelning till ett bolag med säte i Tyskland från ett utländskt bolag kan åtnjuta skattebefrielse enligt (vanligen gamla) avtal, om bolaget med säte i Tyskland äger minst 10 % av aktierna i det utdelande bolaget (tillämpning av metoden med skattebefrielse vid vinstutdelning). Skattebefrielsen förutsätter att det utländska bolagets inkomster härrör från aktiv affärsverksamhet.

I dubbelbeskattningsavtalen föreskrivs inte skattebefrielse för "kapitalinvesteringsinkomster" (inkomster från ägande, förvaltning, bibehållande eller ökning av fordringar, värdepapper samt innehav av andra eller liknande tillgångar som betalningsmedel). Denna begränsning av ovannämnda skattebefrielse gäller om den avkastning som grundar sig på "kapitalinvesteringsinkomster" svarar för mer än 10 % av det utländska bolagets inkomster som ingår i den mellanliggande vinsten eller överstiger 120 000 tyska mark. Oavsett om det finns ett dubbelbeskattningsavtal ingår inkomsterna (räntan) från finansbolagen i det tilläggsbelopp som skall räknas in om de inte härrör från en verksamhet som bidrar till det utländska bolagets aktiva affärsverksamhet (som inte är finansieringsverksamhet). Bara 80 % av inkomsterna från finansieringen av bolag som ingår i en koncern beskattas dock. Detta leder till en effektiv beskattning på ca 30 %. Skattesatsen motsvarade i stort sett den relevanta beskattningsnivå som utlöste *Hinzurechnungsbesteuerung*.

Inkomster från ett bolag med säte i utlandet där ett tyskt bolag äger minst 10 % av kapitalet utgör inte "kapitalinvesteringsinkomster" om inkomsterna har beskattats med minst 25 %.

3. Hur fastställs de mellanliggande inkomsterna?

Hinzurechnungsbesteuerung grundas på den passiva inkomst som skall läggas till skattebasen i Tyskland ("Hinzurechnungsbetrag"). Det belopp som skall läggas till är det utländska bolagets sammanlagda passiva inkomst efter skatteavdrag från denna. Den sammanlagda inkomsten skall fastställas enligt den tyska skattelagstiftningen. Om det utländska bolaget både har aktiva och passiva inkomster måste inkomsten från aktiv affärsverksamhet dras av från det sammanlagda beloppet. Om den aktiva affärsverksamheten och de passiva inkomsterna är så nära förbundna att inkomsten från den förra inte kan skiljas ut, måste den sammanlagda inkomsten delas upp i förhållande till omsättningen, under förutsättning att det inte finns andra, lämpligare fördelningskriterier.

4. "Låg" beskattning

Beskattningen betraktas inte som "låg" om den inkomst från det utländska bolaget som fastställs enligt tysk skattelagstiftning är belagd med en inkomstbeskattning på minst 25 %, antingen i det land där det utländska bolaget har sin egentliga verksamhet eller i det land där det har sitt huvudkontor (säte).

I lagen om skattereduktion (*Steuersenkungsgesetz* – StSenkG) klargörs artikel 8.3 i lagen om utländsk skatt men den ändras inte i sak. Den lyder nu på följande sätt:

"Låg beskattning ... föreligger om inkomsten i den stat där det utländska bolaget har sin egentliga verksamhet, respektive den stat där det har sitt huvudkontor (säte), är belagd med bolagsskatt som understiger 25 % ...".

Om ett utländskt bolag har sitt huvudkontor/säte (= registrerat i handelsregistret) i ett land och sin egentliga verksamhet i ett annat – med andra ord har dubbel hemvist, vilket i praktiken är sällsynt – och samma inkomst beskattas i båda länderna, innebär detta att *Hinzurechnungsbesteuerung* bara bör tillämpas om beskattningen är "låg" både i det land där huvudkontoret/sätet är beläget och i det land där bolaget har sin egentliga verksamhet. Med andra ord tillämpas inte *Hinzurechnungsbesteuerung* om inkomsten i fråga är "högt" beskattad i åtminstone ett land.

I följande tabell ges exempel:

	Beskattning av inkomst i		Tillämpning av <i>Hinzurechnungs- besteuerung</i>
	det land där huvudkontoret/ sätet finns (i %)	verksamhetslandet (i %)	
1	0	0	Ja
2	0	24	Ja
3	0	25	Nej
4	10	20	Ja
5	10	25	Nej
6	24,9	24,9	Ja

5. Skattesats

Den skatt som tas ut på tilläggsbeloppet är 38 % och denna läggs till den vanliga, lagstadgade bolagsskatten. Artikel 8 b i bolagsbeskattningslagen (*Körperschaftsteuergesetz – KStG*) om skattebefrielse för utdelning är inte tillämplig på tilläggsbeloppet.

6. Ytterligare bestämmelser mot missbruk (artikel 42 i den allmänna skattelagen)

Om den rättsliga struktur, form eller ordning som väljs är klart konstlad – till exempel om det inte finns några avgörande icke beskattningmässiga skäl för den särskilda strukturen, formen eller ordningen, och om det ekonomiska nettoresultatet är detsamma som i de fall då direktbeskattning är möjlig, uppstår skatteskyldighet på samma sätt som i en rättslig struktur, form eller ordning som är lämplig för den aktuella ekonomiska verksamheten. Vid missbruk via en olämplig (konstlad) rättslig struktur, form eller ordning grundas beskattningen inte på de faktiska händelserna utan snarare på den rättsliga struktur, form eller ordning som bedöms lämpligare.

II. Artikel 8 b. 5 i bolagsbeskattningslagen (5 % av utländsk utdelning betraktas som icke-avdragsgilla företagskostnader)

Enligt artikel 8 b. 5 i bolagsbeskattningslagen betraktas en enhetlig skattesats på 5 % på utdelning som en icke avdragsgill företagskostnad. Om företagskostnaderna överstiger 5 % av utdelningen behandlas utdelning från utländska dotterbolag förmånligare än utdelning från inhemska dotterbolag. Om företagskostnaderna är lägre behandlas dock utdelning från inhemska dotterbolag förmånligare än utdelning från utländska dotterbolag. Följaktligen är det omöjligt att säga vilka som behandlas förmånligare – inhemska eller utländska dotterbolag.

Tillämpningen av en enhetlig skattesats för avdragsgilla företagskostnader är en förenklingsåtgärd som är förenlig med artikel 4.2 i direktivet om moder- och dotterbolag där en enhetlig skattesats på 5 % fastställs för vinst som delas ut av dotterbolaget.

**BESKRIVNING AV DE TVÅ ÅTGÄRDER
SOM OMFATTAS AV NEDERLÄNDERNAS SKATTERAM**

Nederländska Antillerna – regler för beskattning av holdingbolag enligt den nya skatteramen

Bakgrund

I december 1999 antog Nederländska Antillerna en rad skatteändringar som innebar att förordningen om vinstbeskattning ändrades och att en ny förordning om utdelningsskatt infördes enligt en ny skatteram. De nya skatteförordningarna, vars syfte är att förbättra insynen, trädde i kraft den 1 januari 2000, och enligt planerna skall bestämmelserna vara tillämpliga med retroaktiv verkan från och med den 1 januari 2001.

Genom den nya förordningen om utdelningsskatt infördes en källskatt på utdelningar med en skattesats på 10 % av bruttoutdelningen. Källskatten på utdelningar har emellertid ännu inte fått verkan.¹

I december 2000 ingick Nederländerna och Nederländska Antillerna ett avtal som bl.a. innehåller ett löfte från Nederländska Antillerna om att anpassa landets lagstiftning till EU:s och OECD:s principer för (internationell) beskattning (och att bibehålla denna anpassning), att medverka i OECD:s arbete för att undanröja skadlig skattekonkurrens (Nederländska Antillerna gjorde ett sådant åtagande i november 2000) och att samarbeta för att uppnå principerna bakom direktivet om sparande. Dessutom innebär avtalet en ändring i konungariket Nederländernas skatteförordning. Denna ändring måste godkännas av Nederländernas parlament. Ändringsförslaget har nyligen överlämnats till parlamentet som förväntas anta ändringen före utgången av år 2001. Nederländska Antillerna har hela tiden sagt att parlamentets godkännande av ändringen i skatteförordningen är ett villkor för att man ska börja tillämpa den nya skatteramen.

¹ Tidpunkten då förordningen om skatt på utdelningar kommer att börja tillämpas beror på flera faktorer, bl.a. Nederländska Antillernas fördragspolitik.

Villkor

1. Skattebefrielsen för andelar fordrar varken att det icke inhemska bolaget är ålagt vinstbeskattning (inbegripet vinstbeskattning i sitt hemland) eller att andelen skall ha innehafts under en viss tid innan förmånerna kan utnyttjas.
2. En minskning av källskatten på utdelning beviljas när utländsk utdelning strömmar igenom bolaget i Nederländska Antillerna till dess utländska aktieinnehavare, under förutsättning att utdelningarna har belagts med utländsk källskatt på minst 5 %.
3. **Flera utdelningar är befriade från källskatten på utdelning, däribland utdelning som betalas ut vid avveckling och sådana som betalas ut av**
 - bolag vars aktier är noterade på en erkänd fondbörs,
 - ett skattebefriat bolag,
 - offshore-bolag,
 - bolag som omfattas av förordningen om sjöfartsregistrering.
4. Dessutom beviljas skattebefrielse för utbetalning av utdelning från ett bolag i Nederländska Antillerna till ett utländskt bolag som utan avbrott innehar minst 25 % av aktierna eller rösträtterna i detta under en ettårsperiod.
5. Källskatten på utdelning har ännu inte fått verkan¹ men då den träder i kraft kommer skattebetalarna att kunna begära en farfarsklausul under tolv månader.

¹ Tidpunkten då förordningen om skatt på utdelningar kommer att börja tillämpas beror på flera faktorer, bl.a. Nederländska Antillernas fördragspolitik.

Skatteförmåner

Bolag i Nederländska Antillerna är befriade från vinstskatt på alla intäkter (utdelning, realisationsvinst, vinstutdelning osv.) som hör samman med aktieinnehav enligt de uppställda villkoren i inhemska bolag och för 95 % av intäkterna från andelar i icke inhemska bolag. Aktieinnehav i ett skattebefriat bolag i Nederländska Antillerna behandlas som en andel i ett icke inhemskt bolag.

En minskning av och/eller befrielse från källskatten på utdelningar (lagstadgad skattesats: 10 % av bruttoutdelningen) beviljas under särskilda förhållanden (som bl.a. har samband med utdelningens ursprung och mottagare, typ av utdelande bolag och aktieinnehavets storlek) enligt ovan.

Nederländska Antillerna – skattebefriade bolag enligt den nya skatteramen

Bakgrund

I december 1999 antog Nederländska Antillerna en rad skatteändringar som innebar att förordningen om vinstbeskattning ändrades och att en ny förordning om utdelningsskatt infördes enligt en ny skatteram. Den nya skatteramen, vars syfte är att förbättra insynen, trädde i kraft den 1 januari 2000. Tidpunkten då bestämmelserna i den nya skatteramen skall börja tillämpas har skjutits upp ytterligare ett år från den 1 januari 2000 till den 1 januari 2001. I detta sammanhang bör det påpekas att enligt planerna skall flertalet bestämmelser börja tillämpas retroaktivt från den 1 januari 2001.¹

Genom den ändrade förordningen om vinstbeskattning infördes ett nytt system med ett skattebefriat bolag i Nederländska Antillerna. Det skattebefriade bolaget är inte avsett att ersätta de befintliga offshore-systemen F020 och F023. De befintliga offshore-systemen avskaffades inte från och med den 1 januari 2001. Offshore-systemen är fortfarande i kraft och kommer att avskaffas (med undantag av farfarsklausuler) när den nya skatteramen träder i kraft och blir tillämplig.

I december 2000 ingick Nederländerna och Nederländska Antillerna ett avtal som bl.a. innehåller ett löfte från Nederländska Antillerna om att anpassa landets lagstiftning till EU:s och OECD:s principer för (internationell) beskattning (och att bibehålla denna anpassning), att medverka i OECD:s arbete för att undanröja skadlig skattekonkurrens (Nederländska Antillerna gjorde ett sådant åtagande i november 2000) och att samarbeta för att uppnå principerna bakom direktivet om sparande. Dessutom innebär avtalet en ändring av konungariket Nederländernas skatteförordning. Denna ändring måste godkännas av Nederländernas parlament. Ändringsförslaget har nyligen överlämnats till parlamentet som förväntas anta ändringen före utgången av år 2001. Nederländska Antillerna har hela tiden sagt att parlamentets godkännande av ändringen i skatteförordningen är ett villkor för att man ska börja tillämpa den nya skatteramen.

¹ Tidpunkten då förordningen om skatt på utdelningar kommer att börja tillämpas beror på flera faktorer, bl.a. Nederländska Antillernas fördragspolitik.

Villkor

1. Företagsledningen för ett skattebefriat bolag i Nederländska Antillerna måste hålla ett register med namn och adress på alla aktieägare som innehar mer än 5 % av det inbetalda aktiekapitalet i bolaget.
2. Medverkan i ledningen för ett skattebefriat bolag är förbehållet bofasta (enskilda personer och certifierade *trust offices*) i Nederländska Antillerna. På vissa villkor får icke bofasta medverka i företagsledningen.
3. Räkenskapsböckerna och bokföringen skall revideras av en oberoende expert som måste utfärda en kvalificerad revisionsberättelse.
4. Bolaget får inte vara en bank eller annat finansinstitut som är underställt bankinspektionen i Nederländska Antillerna.
5. Syftet med bolaget bör såväl i bolagsordningen som i praktiken uteslutande eller nästan uteslutande bestå i att
 - tillhandahålla kredit och investera medel,
 - tillhandahålla finansiella tjänster,
 - utföra alla handlingar i samband med de angivna syftena.
6. Både bofasta och icke bofasta kan använda systemet med ett skattebefriat bolag.

Skatteförmåner

Enligt det nya systemet är ett skattebefriat bolag i Nederländska Antillerna befriat både från vinstskatten med en lagstadgad skattesats på 30 % (34,5 % inklusive ö-tillägget på 15 %) och källskatten på utdelningar med en lagstadgad skattesats på 10 %. Dessa skattesatser skall tillämpas enligt den nya skatteramen.

**SAMMANFATTNING AV AKTUELL INFORMATION FRÅN MEDLEMSSTATERNA
OM AVVECKLING, INKLUSIVE INFORMATION SOM RÖR MEDLEMSSTATERNA**

ÖSTERRIKE

Till:
Sue Babiker

Datum:
Den 9 oktober 2001

Från:
Dr Kuttin

Ärende:
Avveckling

Vi har redan i vårt brev av den 26 april 2001 informerat om de åtgärder som Österrike planerar. Arbetet med att ändra avdelning 10.3 i lagen om beskattning av företagsinkomster har inletts så att det inte kommer att finnas några nytillkommande företag efter den 31 december 2001.

(artighetsfras)

BELGIEN

SN 4315/01

FINANSMINISTERIET

Bryssel den oktober 2001

Avenue de la Colombie, 8
10100 Bryssel

Paul Hatry

Kontaktperson: Paul Hatry

Tfn: 02 660 00 67

Fax: 02 660 72 27

Dawn Primarolo
Uppförandekodgruppens ordförande
c/o Sue Babiker
H.M. Treasury
Parliament Street
LONDON SW1P 3AG
Förenade kungariket

Fru ordförande,

Med anledning av Er begäran av den 26 september 2001 översänds härmed en beskrivning av de åtgärder som Belgien är berett att vidta för att uppfylla de åtaganden i fråga om avveckling som gjordes vid Ekofin-rådets möte den 26–27 oktober 2000.

Inledande kommentar

Den belgiska regeringen har nyligen inlett en omfattande reform av företagsbeskattningen. Reformen som särskilt utmärks av en sänkning av den nominella skatten från 40,17 % till 33,99 % antogs av ministerrådet i början av oktober 2001. Det lagförslag där denna reform ingår kommer omgående att föreläggas det belgiska parlamentet. Två av följande avvecklingsåtgärder skall bli föremål för lagstiftning och kan därför antingen integreras i det förslag till reformlag som den belgiska regeringen har lagt fram, eller utformas som ett lagförslag på initiativ av parlamentet mer eller mindre samtidigt med reformen av företagsbeskattningen.

Avveckling

I rapporten från uppförandekodgruppen av den 23 november 1999 (SN 4901/99) fastställdes det att fem belgiska beskattningsåtgärder hade skadliga inslag: samordningscentrum, distributionscentrum, servicecentrum, systemet med amerikanska försäljningsföretag i utlandet (US Foreign Sales Companies) och avgöranden om informellt kapital.

Samordningscentrum

Avvecklingen av systemet med samordningscentrum kräver att en lag antas. Den talan som Europeiska kommissionen har väckt mot Belgien med anledning av statliga stöd omöjliggör dock allt samarbete från Belgiens sida inom ramen för uppförandekodgruppen. Belgien måste nu genomgå två förfaranden. Ett rättsligt förfarande som sannolikt kommer att slutföras inför Europeiska gemenskapernas domstol och ett annat, politiskt förfarande i uppförandekodgruppen. Det är omöjligt för Belgien att samtidigt göra en helhjärtad insats inom båda förfarandena, eftersom ett eventuellt godkännande av avvecklingsåtgärderna i uppförandekodgruppen skulle kunna vara ofördelaktigt för Belgien vid diskussionen om lämpliga åtgärder under det rättsliga förfarandet om statliga stöd. Belgien anser därför att det för närvarande inte är lämpligt att utreda en avveckling av samordningscentrum.

Distributionscentrum och servicecentrum

De administrativa skrivelserna om upprättandet av dessa båda system kommer att ändras enligt följande:

- "Cost plus" kommer att beräknas i varje enskilt fall beroende på den verkliga eller faktiska situationen för det företag som ansöker om att systemet skall tillämpas.
- Utgångspunkten för beräkningen av "cost plus" kommer att inbegripa alla kostnader som centrum tar på sig.

Systemet med amerikanska försäljningsföretag i utlandet (Foreign Sales Corporations)

Av den senaste utvecklingen i Världshandelsorganisationen framgår att Förenta staterna måste förmås att ändra sitt system med försäljningsföretag i utlandet (Foreign Sales Corporations) för att efterleva organisationens regler. Så snart Världshandelsorganisationen har fattat ett slutligt beslut om systemet med amerikanska försäljningsföretag i utlandet och USA har rättat sig efter detta kommer Belgien att avskaffa motsvarande beskattningssystem.

Avgöranden om informellt kapital

Vid antagande av uppförandekodgruppens rapport av den 23 november 1999 (SN 4901/99) förnekade Belgien hela tiden att systemet är skadligt, eftersom principen om informellt kapital håller på att godtas som internationell redovisningsstandard (IAS). Belgien har dock för avsikt att ge systemet en obestridd rättslig grund. En ny lag (se den inledande kommentaren) kommer att ersätta lagen från 1831. När det gäller själva beskattningssystemet kommer det hädanefter att tillämpas från fall till fall beroende på företagets verkliga eller faktiska situation och beslutet om att tillämpa detta skattesystem kommer att meddelas den medlemsstat där moderbolaget har sitt säte.

Högaktningsfullt

Paul Hatry
Finansministerns personliga företrädare vid EU
F.d. finansminister
Hederssenator

Kopia till: Michael Graf, Europeiska unionens råd, generalsekretariatet.

DANMARK

Den 25 oktober 2001

AAM 21 Holdingbolag

Genom lag 282 av den 25 april 2001 ändras holdingsystemet fr.o.m. den 1 juli 2001. De nya reglerna omfattar befintliga förmånstagare så väl som nytillkommande företag.

Enligt de generella reglerna tas en källskatt på 28 % ut på utdelning som betalas av företag med säte i Danmark. Skattesatsen kan sänkas i enlighet med ett dubbelbeskattningsavtal.

Utdelning undantas dock från dansk källskatt om den betalas ut till ett moderbolag som äger minst 25 % av det utdelande bolagets aktiekapital under en sammanhängande tid av minst ett år under vilken utdelningen skall betalas ut.

Enligt de regler som var i kraft till den 30 juni 2001 gäller undantaget utdelning som betalas till ett moderbolag oavsett om moderbolaget har säte i Danmark eller utomlands.

Ändringen innebär att om Danmark skall avstå från eller sänka skatten på utdelningar enligt EU:s direktiv om moder- och dotterbolag eller ett danskt avtal om dubbelbeskattning, skall undantaget endast gälla utdelning som betalas till ett utländskt moderbolag.

Utdelningar som betalas av ett danskt dotterbolag till dess utländska moderbolag omfattas därför numera av en källskatt på 28 % om utdelningarna inte omfattas av EU:s direktiv om moder- och dotterbolag eller ett danskt avtal om dubbelsbeskattning.

Danmark har inga dubbelbeskattningsavtal med stater som är skatteparadis.

Utdelningar som utbetalades den 1 juli 2001 eller senare omfattas av de nya regler som trätt i kraft, oavsett när det utländska moderbolaget förvärvade andelarna i det danska dotterbolaget.

Lag nr 282 av den 25 april 2001 innehåller alltså inga regler om behållande av tidigare rättigheter trots ny lagstiftning. De nya reglerna omfattar också utländska moderbolag som erhöll förmåner genom de tidigare gällande regler.

Danmark önskar inte behålla fotnoterna 22 och 27 i rapporten från november 1999.

FINLAND

Den 25 oktober 2001

UPPFÖRANDEKOD – AVVECKLING

Uppförandekodgruppen har anmodat medlemsstaterna att bistå gruppen med information om vilka åtgärder de är villiga att genomföra för att uppfylla åtagandena i Ekofin-rådets slutsatser från november 2000 när det gäller nytillkommande företag.

Nedan återges Finlands rapport om ovan nämnda fråga:

Nyttillkommande företag

När det gäller Finland finns det endast en åtgärd i 1999 årsrapport som anses potentiellt skadlig (B008, Åland – koncernägda företag). Enligt landskapsstyrelsen på Åland finns det inga företag som omfattas av lagstiftningen om koncernägda företag.

Som vi har meddelat tidigare säger landskapsstyrelsen i sitt svar att den i detta läge inte anser sig vara politiskt bunden att ändra sin lagstiftning om koncernägda företag. Landskapsstyrelsen motiverar sin uppfattning med att handläggningen av uppförandekodens bestämmelser inte har varit tillräckligt öppen för att ge landskapsstyrelsen möjlighet att utvärdera arbetets inriktning. Landskapsstyrelsen anser vidare att det beslut som fattats i detta skede endast avser potentiellt skadliga skatteåtgärder.

Landskapsstyrelsen har emellertid sagt sig vara beredd till ytterligare politiska diskussioner om ändringen av dess skattebestämmelser. Den finska regeringen kommer att fortsätta att delta i sådana politiska diskussioner med landskapsstyrelsen även i fråga om eventuella (nya) ansökningar efter den 31 december 2001.

FRANKRIKE

STATSSEKRETERAREN FÖR BUDGETFRÅGOR

Fru ordförande,

Vid mötet i uppförandekodgruppen den 26 september 2001 önskade ni, inför förberedelserna av mötet den 17 oktober och en kommande rapport till Ekofin-rådet, information om de planerade avvecklingsåtgärderna.

Frankrike har lämnat fullständiga svar när det gäller de ändringar som sannolikt kommer att göras för att uppfylla åtagandena om avveckling av de åtgärder som upptas i förteckningen över skadliga system, med förbehåll för parlamentets ståndpunkt (jfr föregående meddelanden från den 22 mars 2000, den 19 oktober 2000 och den 20 april 2001).

Avvecklingen har redan inletts i Frankrike eftersom det genom budgetlagen för 2001 har införts sådana ändringar av systemet för avsättningar för att förnya olje- och gaslagren som enligt vår mening har undanröjt de skadliga sidorna av detta system. Det vore därför önskvärt att uppförandekodgruppen ingående granskar de åtgärder som medlemsstaterna vidtagit eller planerar att vidta för att avveckla de system eller systemegenskaper som anses skadliga.

Avvecklingen och frågan om nytillkommande företag är enligt vår mening nära förbundna med varandra och de bör behandlas samtidigt med verkan från och med den 1 januari 2001. Vi skulle kunna vidta de åtgärder som behövs i slutet av detta år. Emellertid är det sannolikt att förfarandena när det gäller statligt stöd kommer att rubba tidsplanen. Vi tror inte att vi senare kommer att behöva förelägga parlamentet några ändringar av systemet som det redan yttrat sig om enligt uppförandekoden.

Den fotnot i rapporten från november 1999 som återger den franska ståndpunkten och där det påminns om kopplingen mellan de olika delarna i skattepaketet kan strykas.

(artighetsfras)

Florence Parly

Dawn Primarolo
Ordförandekodgruppens ordförande
H.M. Treasury
Parliament Street
LONDON SW 1 P 3 AG
Förenade kungariket

TYSKLAND

Den 4 oktober 2001

Ärende: Avveckling: svar från den tyska delegationen

Till: Sue Babiker

När det gäller avvecklingen av åtgärd AAM 019 (nivån för påslaget vid kontroll- och samordningscentrum för utländska bolag i Förbundsrepubliken Tyskland) skulle jag vilja påpeka att Tyskland har upphävt bestämmelsen med verkan från och med den 1 januari 2001 (se dokument 14430/00 FISC 219).

(artighetsfras)

Lars Poltorek

Tysklands förbundsfinansministerium

GREKLAND

REPUBLIKEN GREKLAND

FINANSMINISTERIET

INTERNATIONELLA EKONOMISKA FÖRBINDELSER

AVDELNINGEN FÖR SKATTEFRÅGOR

Till: Generaldirektorat G (beskattning) Den 12 oktober 2001
Att: Sue Babiker
Ärende: Avveckling: uppföljning av mötet i uppförandekodgruppen den 26 september 2001
Ref: Ert dokument av den 2 oktober 2001

När det gäller ovan nämnda ärende skulle vi vilja meddela att enligt artikel 7 i ett utkast till lag som nyligen har förelagts det grekiska parlamentet för ratificering föreskrivs det att lag 89/1967 (angiven som B.11 av uppförandekodgruppen) skall upphävas.

Bestämmelserna i ovan nämnda artikel 7 är närmare bestämt följande:

- Punkt 1: Undantag för utländska industri- och handelsföretag som är etablerade i Grekland när det gäller tull och skatter samt andra lättnader som medges enligt lag 89/1967 (EGT 132A) skall upphöra att gälla från och med den 1 januari 2002.
- Punkt 2: De företag som nämns i föregående punkt och som redan omfattas av lag 89/1967 skall när det gäller undantag i fråga om tull och skatter omfattas av denna lag fram till den 1 december 2005.

På ministerns vägnar

Direktör

C. Nihoritis

IRLAND

Den 9 oktober 2001

Sue Babiker
Uppförandekodgruppen
H.M. Treasury
Parliament St.
London FWIP 3AG

Uppförandekod (företagsbeskattning)

1. Avveckling och nya ansökningar
2. Strykning av fotnoter i rapporten från november 1999

Till Sue Babiker,

På ordförandeskapets begäran bifogar jag

- en rapport om Irlands genomförande av Ekofin-rådets slutsatser från november 2000, särskilt när det gäller avveckling och nytillkommande företag, och
- en not om vår nuvarande ståndpunkt när det gäller fotnoterna i rapporten från november 1999 – vi samtycker till att dra tillbaka två av våra fyra reservationer mot bakgrund av gruppens fortsatta arbete.

(artighetsfras)

Donel McNally
Biträdande generalsekreterare

**Genomförande av åtagandet enligt Ekofin-rådets slutsatser från november 2000
när det gäller nytillkommande företag**

Vid Ekofin-mötet i november 2000 samtyckte ministrarna (i punkt 4 i slutsatserna om uppförandekoden) till

"att godkänna att företag inte skall kunna börja omfattas av system med skadliga effekter längre än till och med den 31 december 2001, utom när dessa system har omfattats av ett befintligt beslut av kommissionen om en längre varaktighet inom ramen för statligt stöd, och under alla omständigheter inte kunna utnyttja dem längre än till och med den 31 december 2002,"

När det gäller nytillkommande företag i samband med de fem irländska åtgärder som en majoritet av uppförandekodgruppen anser skadliga intar Irland följande ståndpunkt:

<u>B001</u> Det internationella centrumet för finansiella tjänster (Dublin)	Ekofin-rådets slutsatser från november 2000 när det gäller nytillkommande företag har genomförts.
<u>C024</u> Skattesats för tillverkningsindustrin på 10 %	Ekofin-rådets slutsatser från november 2000 när det gäller nya ansökningar har genomförts.
<u>C025</u> Petroleumbeskattning	Denna åtgärd kan inte längre betraktas som skadlig eftersom den skattesats som tillämpas på både på nytillkommande och befintliga företag (25 %) nu är högre än den generellt gällande skattesatsen på 20 %.
<u>D017</u> Shannons flygplatszon	Ekofin-rådets slutsatser från november 2000 när det gäller nytillkommande företag har genomförts.
<u>E007</u> Utländska inkomster	Ekofin-rådets slutsatser från november 2000 när det gäller nytillkommande företag har genomförts.

Strykning av fotnoter i rapporten från november 1999

Nuvarande ståndpunkt när det gäller de irländska fotnoterna i rapporten från november 1999 är följande:

Fotnot 4	Vi kan nu samtycka till att fotnot 4 stryks.
Fotnot 21	Reservationen i fotnot 21 är grundläggande för Irland och vi skulle därför vilja behålla den i rapporten. Det finns ingen grund i koden för att betrakta skattenivån i något annat land som del av bedömningen av enskilda åtgärder.
Fotnot 28	Åtgärd E007 har nu avvecklats men det finns ett begränsat antal övergångsfall. Mot bakgrund av detta önskar vi för närvarande vidhålla fotnot 28.
Fotnot 38	Eftersom åtgärd C24 har avvecklats fullt ut i överensstämmelse med Ekofin-rådets slutsatser från november 2000 kan vi nu samtycka till att dra tillbaka fotnot 38 utom när det gäller den sista meningen som endast är ett faktiskt uttalande om åtgärd C25.

ITALIEN

I Ert brev av den 12 februari 2001 i samband med uppförandekodgruppens överläggningar frågade ni vilka åtgärder Italien planerade att vidta när det gäller det italienska system som var upptaget i förteckningen.

Som ni känner till tog uppförandekodgruppen endast upp *ett* skadligt system när det gäller Italien, nämligen det som rör *Centro di servizi finanziari e assicurativi di Trieste* [Centrum för försäkringstjänster och finansiella tjänster i Trieste] (artikel 3 lag nr 19 av den 19 januari 1991).

Jag bekräftar Italiens åtagande att inte inrätta centrumet. Den ständiga representationen informerade formellt kommissionen (generaldirektoratet för konkurrens) om detta åtagande i september 2000.

Jag tar detta tillfälle i akt för att upprepa att Italien fullt ut stöder uppförandekodgruppens arbete och skattepaketet i sin helhet.

LUXEMBURG

Uppförandekod – uppföljning av mötet den 26 september 2001

Avveckling

Svar från den luxemburgska delegationen

Inledning

I noten från ordförandeskapet om tidsplanen och det framtida arbetsprogrammet som man kommit fram till i överläggningarna i uppförandekodgruppen den 28 juni 2001 (10302/1/01 REV 1 FISC 122) fastställs det särskilt följande:

"7.

För att arbetsgruppen skall kunna arbeta vidare med avveckling av de 66 åtgärder som finns upptagna i bilaga C i arbetsgruppens rapport till Ekofin-rådet av den 29 november 1999, måste en rapport till Ekofin-rådet utarbetas

- *om de åtgärder som medlemsstaterna är beredda att genomföra för att fullgöra sina åtaganden i slutsatserna från Ekofin-rådet i november 2000 beträffande nya förmånstagare, och*
- *om de medlemsstater, som har anmält fotnoter till rapporten från november 1999, vill vidhålla dessa reservationer med beaktande av arbetsgruppens senare arbete."*

I enlighet med arbetsprogrammet har arbetsgruppen för avsikt att ta upp avvecklingsproblematiken vid sitt möte den 17 oktober 2001.

Den luxemburgska delegationen välkomnar att arbetet med avvecklingen, som är absolut nödvändig för ett balanserat skattepaketet, har återupptagits. Trots det kan delegationen inte undgå att notera att detta hindras inte endast av fotnoterna i rapporten från 1999 utan också av ett antal andra faktorer, till exempel följande:

- Det förhållandet att förteckningen över skadliga åtgärder aldrig har formellt godkänts av Ekofin-rådet.

- Det initiativ som kommissionen nyligen tagit i fråga om statligt stöd.
- Vissa uttalanden i samband med Ekofin-rådets slutsatser av den 26–27 november 2000.
- Sammanblandningen av uppförandekodens kriterier /" egenskaper" i slutrapporten / "egenskaper" i riktlinjerna,
- Den osäkerhet som råder om huruvida man kommer att tillmötesgå önskemålen om förlängning.

Framför allt kan det faktum att kommissionen inlett överträdelseförfaranden mot några medlemsstater i samband vissa system som är upptagna i förteckningen över de 66 åtgärderna få till följd att avvecklingsarbetet enligt koden skadas, i och med att det handlar om ett rättsligt förfarande som följer sina egna regler, så att vissa åtgärder inom koden eller med koden som täckmantel kan skapa problem eller rent av vara oförenliga med det stödförfarande som inletts.

Dessutom återstår en osäkerhet i fråga om andra åtgärder. Det finns till exempel skäl att notera att kommissionen har begärt information inom ramen för förfarandet för statligt stöd men har hittills inte beslutat om huruvida ett överträdelseförfarande skall inledas. Denna osäkerhet får flera följder som försvårar arbetet med koden. Det bör till exempel noteras att även om ett system avvecklas finns det inget som säger att denna avveckling, om systemet betraktas som stöd, är förenlig med kraven i fråga om stöd och att en avvecklingsåtgärd i sig själv till och med kan inverka rättsligt på kommissionens beslut när det gäller statligt stöd.

Det erinras om att ett mål, om inte det huvudsakliga målet, i punkt J i koden där det fastställs att reglerna om stöd skall genomföras rigoröst, är att undvika att statsstödssystem som motsvarar sådana system som anses skadliga enligt koden inte är godkända och inte kommer att godkännas.

Avveckling/nyttillkommande företag

Inom ramen för slutsatserna från november 2000 om skattepaketet åtog sig medlemsstaterna i princip att säkerställa att företag inte kan börja omfattas av skadliga system efter den 31 december 2001 och inte utnyttja det längre än till och med den 31 december 2002.

Det bör dock noteras att detta åtagande rör "skadliga system" och inte de "åtgärder som nämns i bilaga C till rapporten från uppförandekodgruppen till mötet i Ekofin-rådet den 29 november 1999" och alltså förutsätter att enighet uppnås om förteckningen över skadliga åtgärder före utgången av år 2001. I den tidsplan för skattepaketet som Ekofin-rådet fastställde den 10 juli 2001 räknar man inte med en sådan överenskommelse under 2001.

Den luxemburgska delegationen har för avsikt att göra det som behövs för att tillsammans med de andra medlemsstaterna och deras beroende eller associerade territorier uppfylla sina åtaganden i allmänhet och särskilt när det gäller nytillkommande företag inom de tidsramar som krävs.

När det gäller två luxemburgska åtgärder som är upptagna i förteckningen i bilaga C till rapporten från november 1999, nämligen de som gäller samordningscentrumen och finansbolagen, finns det definitionsmässigt inga nytillkommande företag eftersom de två skrivelser det handlar om är upphävda.

I fråga om de andra tre luxemburgska åtgärderna som nämns i bilaga C till rapporten från november 1999 anser Luxemburg att godkännandet av förteckningen över skadliga åtgärder är ett nödvändigt villkor för att de lagstiftningsförfaranden som krävs på nationell nivå skall kunna inledas.

Om inte annat följer av dessa allmänna kommentarer och med tanke på ovan nämnda synpunkter på statligt stöd är den luxemburgska delegationen beredd att överväga följande åtgärder för att uppfylla sitt åtagande när det gäller nytillkommande företag.

När det gäller systemet för holdingbolag från 1929 är Luxemburg berett att ändra lagen från den 31 juli 1929 om skattesystemet för holdingbolag.

När det gäller avsättningar för riskfluktuationer vid återförsäkring bör det erinras om att Luxemburg inte delar den bedömning som gruppen gjort. Luxemburg är emellertid berett att ändra sin förordning av den 20 december 1991 som antagits genom tillämpning av artiklarna 95, 96, 98 och 99 i lagen av den 6 december 1991 om försäkringssektorn och som särskilt gäller återförsäkring.

När det gäller filialer till finansföretag är Luxemburg redo att inleda förhandlingar med Schweiz om ett tillägg till skattekonventionen mellan Schweiz och Luxemburg om införande av ett system med skattetillgodohavanden i stället för skattebefrielse om det skulle visa sig nödvändigt för att anpassa filialerna till motsvarande system som finns i andra medlemsstater men som inte nämns i koden.

Fotnoter i rapporten från november 1999.

Rapporten från november 1999 innehåller tre fotnoter för den luxemburgska delegationens räkning.

I den första påminner Luxemburgs delegation om att uppförandekoden omfattar företagsbeskattning och gäller de åtgärder som på ett avgörande sätt berör eller eventuellt kan beröra lokaliseringen av den ekonomiska verksamheten i gemenskapen och påpekar att de har svårt att godta det asymmetriska tillvägagångssätt som används och som innebär att det i stor utsträckning endast är åtgärder som är kopplade till koncerninterna tjänster, finansiella tjänster och offshore-bolag som bedöms positivt.

Den andra fotnoten från den luxemburgska delegationen handlar om bedömningen av åtgärd B7 om avsättningar för riskfluktuationer. I denna fotnot upprepar Luxemburg sin ståndpunkt (klargjord i dokument FISC 211/98 ADD 1) när det gäller bedömningen av kriterierna 1b och 2b samt kriteriet för att inte använda första stycket i punkt G i koden (jämförelse mellan staterna).

Den luxemburgska delegationen avser att vidhålla dessa båda fotnoter. När det gäller problematiken med kodens tillämpningsområde, tolkningen av vissa kriterier och det förhållandet att man inte gör någon jämförelse mellan de olika staterna har gruppens senare arbete faktiskt inte kännetecknats av någon tankegång som varit mer balanserad än den som låg till grund för novemberrapporten 1999. Dessutom har Luxemburg stärkts i sin tveksamhet särskilt med tanke på utvidgningen av Europeiska unionen och på grund av att koden inte reviderats.

I den tredje fotnoten som handlar om bedömningen av den så kallade skattebefrielsen för andelar har Luxemburg lagt in en sorts granskningsreservation med anledning av att hänvisningen till att en befintlig lagstiftning om kontrollerade utländska företag eventuellt kan inverka på om skattebefrielsen för andelar bedöms positivt eller negativt. Den luxemburgska delegationen är beredd att dra tillbaka denna fotnot.

NEDERLÄNDERNA

H.M. Treasury
Att: Dawn Primarolo
Parliament Street
SW1P 3AG LONDON
Förenade kungariket

Till Dawn Primarolo,

Som svar på er begäran om information om avveckling och om huruvida Nederländerna önskar vidhålla sina reservationer i rapporten från november 1999 skulle jag vilja informera om följande:

Från och med 1 april 2001 har Nederländerna ändrat sitt tillvägagångssätt när det gäller förhandsavtal och ersatt sin praxis för förhandsavgörande med en praxis för förhandsprissättningsavtal (APA)/förhandsavgörande i skatteärenden (ATR).

Kraven för att erhålla ett förhandsprissättningsavtal (APA) är fullt ut förenliga med de riktlinjer som offentliggjordes 1999 i OECD:s riktlinjer för internprissättning. Huruvida ett korrekt referensvärde och en korrekt metod för internprissättning kommer att tillämpas skall bedömas från fall till fall. Fasta marginaler för viss verksamhet kommer inte längre att tillämpas. Marginalerna kommer att regelbundet ses över i förhållande till normala affärsmässiga kriterier. De förordningar som fastställer praxisen för APA/ATR är tillgängliga för allmänheten. Dessutom kommer den politik som ligger till grund för att APA/ATR antas eller avslås att offentliggöras om den inte tidigare offentliggjorts. Detta betyder att fullständig insyn är garanterad. Alla de förordningar som gäller APA/ATR-praxisen och som är översatta bifogas. Dessa förordningar återfinns också på nederländska finansministeriets webbplats.

Vidare har ett utkast till lagförslag förelagts det nederländska parlamentet om kodifiering av armlängdsprincipen. Med denna kodifiering är armlängdsprincipen enligt artikel 9 i OECD:s modellkonvention om beskattning tillämplig i Nederländerna. Förslaget skall genomföras nästa år.

Genom att APA-praxisen har införts är följande avtal ändrade från och med april 2001, vilket innebär att man helt och hållet har tagit fasta på den europeiska kritiken:

- Avgörandet om "cost plus"-metoden.
- Avgörandet om "resale minus"-metoden.
- Avgörandet om koncernintern finansieringsverksamhet.
- Avgörandet om filialer till finansföretag.
- Avgörandet om royalties.
- Icke-standardavgörandet.
- Avgörandet om amerikanska försäljningsbolag i utlandet.

När det gäller det informella kapitalet kan det påpekas att det gäller en allmän princip som härrör ur det nederländska systemet för bolagsskatt, inte en särskild åtgärd. Resultatet av denna princip är att beskattning äger rum enligt armlängdsprincipen. Alla aspekter av avtal om informellt kapital kommer därför att kontrolleras i förhållande till OECD:s riktlinjer för internprissättning som en del av APA-praxisen.

Vid Ekofin-rådet den 26–27 november 2000 enades medlemsstaterna om riktlinjer för avveckling och frysning, vilka bl.a. avser holdingbolag. Nederländerna anser i enlighet med vad som fastställdes vid Ekofin-mötet i november 2000 att andelsundantag helt är i linje med ovannämnda riktlinjer.

Fastän kommissionen inledde ett förfarande för statligt stöd till åtgärden internationell finansieringsverksamhet är Nederländerna villigt att åta sig att fortsätta den process som inletts av uppförandekodgruppen. Trots det anser Nederländerna att problemet med bristen på lika villkor när det gäller beskattning av finansieringsverksamhet och andra rörliga verksamheter inom EU bör diskuteras.

Inom uppförandekoden har Nederländerna åtagit sig att efter bästa förmåga sträva efter att främja att uppförandekodens principer tillämpas i de områden som är underställda eller associerade med Nederländerna. Nederländerna har ambitionen att se till att både Aruba och Nederländska Antillerna följer uppförandekodens grundprinciper.

Samråd med dessa självständiga stater som är en del av Konungariket Nederländerna har redan lett till resultat. Regeringen i Nederländska Antillerna och Aruba har anslutit sig till OECD-processen om skadlig skattekonkurrens och har ingått ett avtal med Nederländerna där de har förbundit sig att anpassa sin lagstiftning till OECD:s och EU:s normer när det gäller internationell acceptans eller se till att den även fortsättningsvis är förenlig med dessa normer.

Slutligen önskar Nederländerna vidhålla sina reservationer när det gäller rapporten från 1999.

Med vänlig hälsning

H. Brabers

Generaldirektör för skatte- och tullfrågor samt lagstiftning

Bilaga: Förordningar om APA-praxis.

Advance certainty; good faith between treaty partners¹

Directorate for Legal Affairs

Decree of 30 March 2001, No. BOB2001/698M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

The Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M) on fiscal implementation policy, standpoint provisions and appeals policy (as amended by the Decree of 26 January 1997 (No. AFZ94/4609M) sets out the rules for the provision of advance certainty by the tax administration. This decree provides a further explanation of those situations in which advance certainty will not be provided.

1. Introduction

In his letter to parliament of 17 February 1995 (No. DB96/716M), the State Secretary for Finance made the following remarks about the conditions under which advance certainty may be issued: “No rulings can be issued in cases of abuse of law or where such an action could constitute a breach of good faith between treaty partners”. Under the Decree Transfer prices, the application of the arm's length principle and the OECD Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations (OECD Guidelines) of 30 March 2001 (No. IFZ2001/295M), the policy as published in the above mentioned letter was withdrawn. The present decree makes it clear that, in the future, the government will continue to pursue a policy based on the principle that no advance certainty will be granted if this is in breach of good faith between treaty partners and/or of general international interests.

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of Finance of Decree No. BOB2001/698M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

2. Good faith

No advance certainty will be granted if this is in breach of good faith between treaty partners and/or of general international interests.

This means, for example, that the requested advance certainty will not be granted if the tax inspector suspects that doing so would be detrimental to the interests of a treaty partner or to another international interest.

A strong indication that providing advance certainty would be contrary to good faith between treaty partners arises if one or more aspects that are inherent in the proposed structures and/or to all of the various transactions related to the application for advance certainty would be contested if they occurred in the Netherlands (i.e. if the applicant is patently testing the limits of fiscal regulations). This strong indication that providing advance certainty would be contrary to good faith between treaty partners can be removed by imposing supplementary conditions on such advance certainty. In this respect the applicant may be asked to demonstrate that the treaty country or countries which are to be confronted with the aspects in question is or are aware of the overall structure and the series of connected transactions for which the advance certainty is requested in the Netherlands. An example of a situation in which it is possible to remove a suspicion that the provision of advance certainty would be contrary to good faith between treaty partners, is where a professional sportsman who is not resident in the Netherlands applies for advance certainty for the tax implications of a number of related transactions that have the effect of transferring the (legal and/or economic) interests of the sportsman's right to his name and image to an entity that is taxed at a rate which would not be considered as being reasonable by Dutch standards. There is a real risk in this situation that the tax base would be eroded either in the country in which the sportsman has built up his name and image or in the country in which the sportsman is a resident. For this reason, advance certainty will be provided in such cases only if the applicant is able to demonstrate that the tax administration in the country in which the sportsman has built up his name and image and/or in the country in which the sportsman is a resident is aware of the series of related transactions.

I have included other examples of situations which would be detrimental to the interests of a treaty partner inter alia in the Decree Entities providing intra-group financial services without a real economic presence in the Netherlands; no advance certainty, exchange of information and limited opportunities for crediting withholding tax (the Decree of 30 March 2001 (No. IFZ2001/294M), Paragraph 2).

An example of a situation that is contrary to general international interests is where goods are invoiced with the aim of concealing their origin and thereby evading an international boycott.

As a final point, no advance certainty is given, of course, if the tax inspector suspects that the information disclosed to the relevant foreign authorities is either inaccurate or inconsistent.

Procedure for dealing with requests for advance certainty in respect of transfer prices in cross-border transactions (advance pricing agreements) ¹

International Tax Policy and Legislation Directorate, Multilateral Affairs Division

Decree of 30 March 2001, No. IFZ2001/292M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

An advance pricing agreement (APA) provides advance approval on the determination of an arm's length price or a method for the determination of such a price for cross-border transactions (goods and services) between associated entities and between different parts of the same entity. The *Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations* published by the OECD in 1995 (hereinafter the OECD Guidelines) provide detailed guidance on the arm's length principle as included in Article 9 of the OECD Model Tax Convention.

The possibility of requesting an APA is being introduced into the national legislation of a growing number of countries. In October 1999, the Committee for Fiscal Affairs of the OECD published further procedural guidance (hereinafter the APA Guidelines) for the provision of such advance certainty. The APA Guidelines constitute a detailed explanation of Paragraphs 4.124 to 4.166 of the OECD Guidelines. The APA Guidelines are included as an Annexe to the OECD Guidelines². The present decree provides detailed guidance on the application of the APA Guidelines in the Netherlands' tax practice.

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of finance of Decree No. IFZ 2001/292M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

2. The Dutch translation of the OECD Guidelines is included in binder *Internationale Fiscale Zaken* (Binder A), number 750.00.00.

This decree is not aimed at violating the rights and obligations set out in the General Taxes Act. The provision by the Netherlands' tax authorities of certainty falls within the scope of the Decree on Fiscal implementation policy, standpoint provisions and appeals policy (the Decree of 21 July 1995 (No. AFZ 94/4519M), as amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M) and as further expanded by the Decree on advance certainty and good faith between treaty partners of 30 March 2001 (No. BOB 2001/698M)).

Since an APA provides advance certainty on the determination of transfer prices in an international context, the consequences of this certainty will not be limited to the Netherlands' tax base. This is what distinguishes an APA from giving advance certainty in a national context.

1. Organisation

A request for an APA should be addressed to the competent tax inspector. The tax inspector will always submit the request to the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam for binding advice. The APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam will consult with the Co-ordination Group on Transfer Pricing (CGTP) in respect of the possible policy related aspects associated with the request which have not been published yet as part of existing policy in order to ensure that policy is consistent in both principle and practice. One of the members of the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam will at the same time be a member of the Co-ordination Group on Transfer Pricing.

If a request for the conclusion of a bilateral APA is submitted, the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam will immediately send a copy of the request to the Co-ordination Group on Transfer Pricing and to the International Tax Policy and Legislation Directorate of the Ministry of Finance. The International Tax Policy and Legislation Directorate will, as the competent authority for the Netherlands, notify the competent authority of the other state concerned of the request in order to start the bilateral procedure.

In order to accelerate the procedure of bi- and multilateral APAs, associated entities that are involved in such APA requests are advised to submit a request simultaneously to the competent authority in all the other states concerned. This will allow the states to start the assessment of the request at the same time instead of successively.

2. Unilateral or bilateral

The proceedings of the Netherlands' tax administration will in principle be aimed at concluding a bilateral APA. The consultation with the competent authorities of treaty countries for the conclusion of bilateral APAs is based on Article 25 of the OECD Model Tax Convention. Although a bilateral APA provides advance certainty to both sides, the tax administration cannot prescribe its use by taxpayers. In addition, in order to be able to enter into a bilateral APA, the Netherlands must have entered into an agreement for the avoidance of double taxation with that state that contains a provision similar to Article 25 of the OECD Model Tax Convention. The other state must also be prepared to enter into such a preliminary consultation. These circumstances may prevent the conclusion of a bilateral agreement. In less complex cases, for example, when only limited functions are performed with which little risk is involved or in cases with sufficient comparable data available, an unilateral APA may be preferable.

In certain circumstances, a taxpayer may wish to seek advance certainty in more than two countries and requests a multilateral APA. The tax administration will, in principle, co-operate with such requests. Should one or more states have, however, any objections to such a procedure, the request will be regarded as a request for the conclusion of various separate bilateral APAs. The applicant will be informed by the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam on the division of the request into various separate requests for bilateral APAs.

3. Scope of an APA

An APA may include all of the transfer pricing issues relating to a taxpayer. The taxpayer has, however, a certain amount of flexibility to limit the request to specified related entities or specific transactions. Reference is made to Paragraph 4.137 of the OECD Guidelines. This does not mean that an APA request will be assessed in isolation. In its assessment of the request, the tax administration takes into account all of the relevant facts and circumstances that relate to the transaction(s) for which advance certainty is requested, such as, for example, the organisational structure that is chosen.

4. Duration

An APA is valid for the period specified in the agreement. On the one hand, it is desirable to provide approval for as long as possible a period in order to assess the tax implications of a business decision in advance as accurately as possible. On the other hand, a long period makes the predictions as to the future conditions on which the request is based less accurate thereby potentially casting doubt on the reliability of the methodology used in the request. The applicant is required to indicate for what period the advance certainty is desired and to provide reasons to support the acceptability of the use of this period. The acceptability of the period will, in particular, depend on the character of the activities and the period for which the facts and circumstances that affect the determination of the transfer prices can be regarded as retaining their relevance. In principle, the duration of the arrangement will be limited to four or five years. Exceptions may be made relating to, for example, long-term contracts.

At the expiry of the agreed period, on the request by the taxpayer, the tax authorities will assess whether or not a new APA can be concluded under the same conditions.

5. Retroactive effect

Although an APA normally applies to future transactions, the transaction or transactions to which a request relates may already have taken place in whole or in part before agreement is reached on the APA request. Then an APA may in certain cases apply to the transactions already concluded, provided that the taxpayer has requested this retroactive effect.

In principle, a requirement for retroactive effect is that the relevant facts and circumstances in the relevant period in the past are comparable to the facts and circumstances that are the basis for the APA request. Should there be recognisable differences in the relevant facts and circumstances, such a request can be considered if the applicant can demonstrate that for these differences accurate adjustments can be made to eliminate the material differences. When a request is made for an unilateral APA, the tax administration will take a request for retroactive effect only into consideration when it has been established that the retroactive effect does not lead to a reduction of the taxable profits in the outstanding years, which could effectively lead to part of the profits not being taxed at all.

6. The APA request

Depending on the facts and circumstances of each case, the taxpayer will have to submit the following information to the tax administration:

- (a) information on the transactions, products, business or arrangements that will be covered by the request (including, if applicable, a brief explanation of why not all of the transactions, products, business or arrangements of the taxpayer(s) involved in the request have been included);
- (b) information about the enterprises and permanent establishments involved in these transactions or arrangements;
- (c) the names of the other state or states to which the request relates;
- (d) information regarding the worldwide organisational structure (including information on the beneficial owners of the applicant's capital), history, financial data, products and functions, including the assets (tangible and intangible) and risks of any of the associated enterprises involved;
- (e) a description of the proposed transfer pricing methodology, including a comparability analysis which includes comparable data from unrelated market parties and possible adjustments;
- (f) the assumptions underpinning the request and a discussion of the effect of changes in those assumptions or other events, such as unexpected results, which might affect the continuing validity of the request;
- (g) the financial years to be covered; and
- (h) a general description of market conditions, for example, industry trends and the competitive environment.

Ad e. Transfer pricing methodology

The tax administration will start the assessment of a request in accordance with Paragraph 4.9 of the OECD Guidelines from the perspective of the method as proposed by the applicant. It follows that the taxpayer is free, in principle, in his choice of a transfer pricing method, provided that the chosen method leads to an arm's length remuneration for the specific transaction for which advance certainty is requested. The taxpayer has to substantiate the choice for a specific method.

Ad f. Critical assumptions

An APA relates to remuneration for transactions that have not yet taken place. It is, therefore, necessary to include in the determination agreement the critical assumptions, for example, operational and economic circumstances that may affect remuneration for the transactions when they take place. The taxpayer should include a description of these critical assumptions in his request. The purpose of the critical assumptions is to protect both the taxpayer and the tax administration against the risk that the agreement leads to results that are not in accordance with the arm's length principle. The assumptions should be phrased in such a way that the certainty remains applicable when the elements that are covered by the critical assumptions stay within certain margins. This prevents the situation arising that, for every variation from the starting situation, the APA has to be revised or reconsidered. With this, flexibility is guaranteed. When the market share of a certain product influences the determination of the arm's length price, a range for the market share could be considered. Within such a range, a change in the market share is supposed not to influence the price. When an assumption is no longer valid, a review of (a part of) the agreement is, in principle, required.

An overview of possible critical assumptions is set out below. This overview is not exhaustive and serves only as an example, and includes:

- (a) assumptions that show the consequences for the APA of the relevant changes in legislation, published policy or case law;
- (b) assumptions regarding tariffs, duties, import restrictions and government regulations;
- (c) assumptions regarding economic conditions, the market share, market conditions, the end selling price and sales volume;

- (d) a description of the functions provided in the request, taking into account the assets used and the risks assumed by the enterprises that are involved in the transactions; and
- (e) assumptions regarding exchange rates, interest rates, credit ratings and capital structure.

7. Assessment of the request

The facts as presented in the request will, in principle and where possible, be reviewed by the tax administration. The extent of this review will depend on the specific facts and circumstances of each case. Where necessary, further explanations and information will be requested from a taxpayer.

8. Exchange of information

As part of the determination agreement, the applicant is required to declare that the information as included in the APA is not subject to one of the exemption clauses set out in Article 13, Paragraph 3, of the International Assistance with Levying Taxes Act (*Wet op de internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen*, WIB) regarding commercial, industrial or professional secrets. In this way possible conflicts between the tax administration and the applicant are avoided.

9. Determination agreements

In the case of a bilateral APA, the final consensus between the states involved will be recorded in an agreement between the states. In order to implement this bilateral agreement in the Netherlands, the tax administration will conclude a determination agreement with the same contents with the associated entities involved which are resident in the Netherlands. In the case of a unilateral APA, only the last form of determination agreement is concluded. The tax administration will take into account the framework for determination agreements, as described in the Decree of 1 December 1997 (No. AFZ97/2412).

This decree includes a procedure on recording negative decisions on a request for a determination agreement. In this respect, the following should be noted. The orientational phase should not be regarded as constituting a form of consultation as defined in the above decree.

There will only be a form of consultation for which a written record needs to be drawn up once the request in question is more or less fully consistent with the framework for APAs that is issued under the government's current policy. A decision by the tax inspector in this specific case not to conclude a determination agreement will be communicated to the taxpayer in writing. In this case, a record is drafted as described in the Decree of 1 December 1997 (No. AFZ97/2412).

The determination agreement will at least contain the following elements:

- a. the names and addresses of the enterprises that are covered by the agreement;
- b. the transactions, agreements or arrangements and financial years covered by the agreement;
- c. a description of the agreed methodology and other related matters such as agreed comparable data or a range of expected results;
- d. a definition of relevant terms that form the basis for applying and calculating the methodology, for example, sales, cost of sales, gross profit, etc.;
- e. the critical assumptions upon which the methodology is based;
- f. any agreed procedures to deal with changes in the factual circumstances that could occur during the term of the determination agreement, such that the effects that arise from relatively minor changes of facts and circumstances are set out in the determination agreement (the establishment of this adjusting mechanism prevents every change in facts and circumstances resulting in the termination of the validity of the determination agreement);
- g. if applicable, the agreed tax treatment of related issues;
- h. the terms and conditions that must be fulfilled by a taxpayer in order for the mutual agreement to remain valid, together with the procedures to ensure that the taxpayer fulfils these terms and conditions;

- i. the provision that the determination agreement will be rendered invalid immediately upon a change in the relevant legislation (should a transitional arrangement have been made under which the determination agreement may remain in force for either the whole or part of its remaining period, the determination agreement will cease to be valid either at the end of the period specified in the transitional arrangement or, as the case may be, at the end of the remaining period of the determination agreement);
- j. the declaration by the taxpayer that the information as included in the determination agreement is not subject to one of the exemption clauses specified in Article 13, Paragraph 3, of the WIB; and
- k. the provision that the determination agreement will cease to be valid if the agreed transfer price or methodology is not actually set out in the contracts between the applicant and the associated enterprise or is not actually paid and/or received, unless otherwise agreed.

10. Tax audits

During periodic audits, which can be initiated by the competent tax inspector in respect of all taxpayers and, therefore, also with taxpayers with whom an APA has been concluded, it will be verified whether or not the transfer prices are set as agreed in the determination agreement. This will include a check on whether or not the critical assumptions in the determination agreement are still satisfied, and if not, whether or not the determination agreement requires adjustment or has ceased to be valid.

11. Exclusions

The Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M), as most recently amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M) and as further expanded by the Decree of 30 March 2001 (No. BOB2001/698M regarding good faith), sets out a general framework within which the tax administration is entitled to refuse to give advance certainty. In addition, the Decree on entities providing intra-group financial services without a real economic presence in the Netherlands; no advance certainty, exchange of information and limited opportunities for crediting withholding tax of 30 March 2001 (No. IFZ2001/294M) describes a number of specific situations in which no advance certainty is given. The Decrees in question apply equally to the conclusion of APAs.

12. Publication of APAs

With regard to the Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M), as most recently amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M), the policy underlying the decision to issue or, depending on the circumstances, to refrain from issuing, APAs will be published unless the relevant policy has been published before. The relevant APAs will be published either on an anonymous basis or -- if it is not possible to conceal the applicant's identity even if the name is not revealed and where the revelation of the applicant's identity may constitute a breach of the duty of confidentiality laid down in Article 67 of the General Tax Act -- in the form of a summary. In the latter case, the summary should contain all of the elements that have determined the policy pursued.

13. Entry into force

This Decree enters into force on 1 April 2001.

14. Cancellation of previous decrees

This Decree replaces the Decree of 19 October 1994 (No. IFZ94/855).

Procedure for dealing with requests for advance certainty in the form of an advance tax ruling (ATR)¹

International Tax Policy and Legislation Directorate, Multilateral Affairs Division

Decree of 30 March 2001, No. IFZ2001/293M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

1. Introduction

This decree describes the procedures that have to be followed when issuing an advance tax ruling (ATR). An ATR provides advance certainty in respect of the tax consequences of a contemplated transaction or combination of related transactions. The term "ATR" is reserved exclusively for the provision of advance certainty in respect of the situations described in paragraph 3 of this decree.

2. Organisation

The request for the issue of an ATR should be addressed to the competent tax inspector. To ensure the co-ordination of the practice, the tax inspector will always submit the request to the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam for binding advice. The APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam will, if necessary, consult with the relevant knowledge groups to secure a uniform policy both in principle and in practice.

Because the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam is represented in all of the relevant knowledge groups, this form of consultation can take place during the assessment process, thereby helping to ensure that the request is dealt with both swiftly and efficiently.

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of Finance of Decree No. IFZ 2001/293M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

3. Binding advice

The local tax administration should submit the following requests for advance certainty for binding advice:

- i.* requests for advance certainty on the application of the participation exemption to conduit companies in international structures and to top holding companies where none of the subsidiaries of the top holding company conducts any business activities in the Netherlands;
- ii.* requests for advance certainty in respect of international structures involving forms of hybrid finance and/or hybrid legal entities. The Decree of 30 March 2001 (No. RTB2001/1379M²) should be taken into consideration in assessing these requests; and
- iii.* requests for advance certainty on whether or not an entity that is registered abroad may be regarded as having a permanent establishment in the Netherlands.

4. Requests

Depending on the facts and circumstances of the specific case, a (potential) taxpayer will need to provide the tax authorities with at least the following information:

- a. a detailed description of the facts and the contemplated legal acts covered by the request;
- b. the names of the companies and permanent establishments involved;
- c. the other state or states to which the request relates;
- d. information on the group's worldwide legal structure and history (including full information on the beneficial owners of the applicant's capital); and
- e. the financial years to which the request will apply.

2. This decree describes the situations in which advance assurance may or may not be given on the tax consequences of the use of hybrid forms of finance and hybrid legal entities (Revision of the Decree of 26 April 2000 (No. DB99/3582M)).

5. Duration

The applicant is initially required to specify the period for which it is reasonable to grant advance certainty. In principle, a period of four years is regarded as reasonable.

On the expiry of the agreed period, at the request of the taxpayer, the tax authorities will assess whether or not a new ATR can be issued under the same conditions.

6. Appraisal of the request

In appraising the request, the tax administration will take account of all of the relevant facts and circumstances relating to the transaction(s) for which advance certainty is requested.

7. Exchange of information

As part of the determination agreement, the applicant is required to declare that the information included in the ATR is not subject to one of the exemption clauses set out in Article 13, Paragraph 3, of the International Assistance with Levying Taxes Act (*Wet op de internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen*, WIB) regarding commercial, industrial or professional secrets. In this way, possible conflicts between the tax administration and the applicant are avoided.

8. Determination agreements

In order to establish the consequences of an ATR, the tax administration will enter into a determination agreement with the entity requesting the ATR to make a formal written record of the ATR. The tax administration will take into account the framework for determination agreements, as described in the Decree of 1 December 1997 (No. AFZ97/2412). This decree includes a procedure for recording negative decisions on a request for a determination agreement. In respect of this, the following should be noted. The orientational phase should not be regarded as constituting a form of consultation, as defined in the above decree. There will only be a form of consultation for which a written record is required to be drawn up once the request in question is more or less fully consistent with the framework for ATRs, as issued under the government's current policy. The decision by the tax inspector in this specific case not to conclude a determination agreement will be communicated to the taxpayer in writing. In these cases, a record is drafted as described in the Decree of 1 December 1997 (No. AFZ97/2412).

The determination agreement will at least include the following elements:

1. the names and addresses of the entities that are to be covered by the agreement;
2. the facts, legal acts and financial years to which the agreement applies;
3. a description of the tax consequences;
4. a record of the relevant conditions that constitute the basis for the application of the relevant tax consequences;
5. the agreed procedures to respond to possible changes in the prevailing circumstances;
6. where relevant, a description of the arrangements that have been made for dealing with related tax issues;
7. a description of the conditions that the entity must meet in order for the agreement to remain valid, together with a description of the procedures that the entity must follow in order to comply with these conditions;

8. a provision to the effect that the determination agreement will be rendered invalid immediately by a change in the relevant legislation (where a transitional arrangement has been made under which the determination agreement can remain valid for either the whole or part of its remaining term, the determination agreement will lose its validity either at the end of the period specified in the transitional arrangement or, as the case may be, at the end of the remaining term of the determination agreement);
9. a declaration by the taxpayer that the information, as included in the determination agreement, is not subject to one of the exemption clauses specified in Article 13, Paragraph 3, of the WIB;
and
10. where the request relates to the application of the participation exemption, a provision to the effect that the applicant will finance the cost price of the participations for which the ATR is being requested with at least 15 per cent equity capital.

9. Exclusions

The Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M), as most recently amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M) and as further expanded by the Decree of 30 March 2001 (No. BOB2001/698M regarding good faith), sets out a general framework within which the tax administration is entitled to refuse to give advance certainty. In addition, the Decree regarding entities providing intra-group financial services without a real economic presence in the Netherlands; no advance certainty, the exchange of information and limited opportunities for crediting withholding tax of 30 March 2001 (No. IFZ2001/294M) describes a number of specific situations in which no advance certainty can be given. These decrees apply equally to the conclusions of ATRs.

10. Publication of ATRs

With regard to the Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M), as most recently amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M), the policy underlying the decision to issue or, depending on the circumstances, to refrain from issuing ATRs, will be published unless the relevant policy has previously been published. The relevant ATRs will be published either on an anonymous basis or - if it is not possible to conceal the applicant's identity even if his name is not revealed and where the revelation of the applicant's identity may constitute a breach of the duty of confidentiality laid down in Article 67 of the General Taxes Act - in the form of a summary. In the latter case, the summary should contain all of the elements that have determined the policy adopted.

11. Competency

For information on the competency with regard to taxpayers applying for an ATR, reference should be made to the Decree of 30 March 2001 (No. RTB2001/1195M) on Advance Pricing Agreements (APAs), Advance Tax Rulings (ATRs), financial services, conduit companies, the International Investors Desk and Rulings, and Organisation and Jurisdiction Rules (no English translation available).

12. Entry into force

This decree enters into force on 1 April 2001.

Entities providing intra-group financial services without a real economic presence in the Netherlands; no advance certainty, exchange of information and limited opportunities for crediting withholding tax¹

International Tax Policy and Legislation Directorate, Multilateral Affairs Division

Decree of 30 March 2001, No. IFZ2001/294M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

1. Entities providing intra-group financial services

For the purpose of this decree, the term "entities providing intra-group financial services" (hereinafter referred to as service entities) is used to refer to entities the activities of which consist primarily of, either in law or in fact, directly or indirectly, and based on related transactions amongst entities that form part of the same group, the receipt and the (on)payment of interest and/or royalties under whatever name and of whatever nature. Activities related to the ownership of participations are not taken into account in assessing whether or not an entity's activities consist primarily of the activities described in the preceding sentence.

The term "group" is used with respect to the taxpayer together with related entities, as defined in Article 10a, Paragraph 4, of the Corporation Tax Act 1969, and related natural persons, as defined in Article 10a, Paragraph 5, of the Corporation Tax Act 1969.

Transactions are regarded as related if they are arranged as a complex transaction, the results are mutually dependent or if in any other way a connection exists between the transactions.

2. No advance certainty

No advance certainty will be granted to a service entity on the tax consequences of all of the contemplated related transactions as defined in paragraph 1 above, if:

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of Finance of Decree No. IFZ 2001/294M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

- a. the service entity does *not* meet one or more of the requirements listed in the Annexe in respect of the existence of a real presence (substance) in the Netherlands.

No advance certainty will be granted to a service entity on the tax consequences of related transactions as defined in paragraph 1 above, if:

- b. the functions performed by the service entity in relation to these specific related transactions do not entail on balance any real risk (see paragraph 6 below).

This means that, if a service entity does not meet the requirements referred to in point a. with respect to a real presence in the Netherlands, no advance certainty will be granted for all of the contemplated transactions qualifying under the description in paragraph 1 above, regardless of whether or not the transactions in question entail any real risk as described in point b., and regardless of whether or not the taxpayer gives his consent to the spontaneous exchange of information to the country of source.

When a service entity does meet the requirements referred to in point a. in relation to a real presence in the Netherlands but fails the requirement referred to in point b., the service entity will not be granted advance certainty with regard to the specific related transactions that do not meet the requirement referred to in point b.. Contrary to the provisions of point b., advance certainty may nevertheless be granted in such situations if the taxpayer gives his consent, in a determination agreement with the tax administration, to the spontaneous exchange of information to the country of source.

For the purpose of the application of point b., risks that have been transferred to third parties (i.e. unrelated entities) shall be treated as the risks of the service entity. In general, this will lead to the result that groups that concentrate their treasury activities in one or more departments will be deemed to be running a real risk with regard to all of the financial transactions conducted by these treasury departments, given that one of the these departments' basic tasks is transferring to third parties the net risk run by the group regarding all of the financial transactions for which the department in question is responsible. The responsibility of the centralised treasury department will generally consist of independently managing the risks related to all of the financial transactions conducted by (an independent part of) the group. Where a service entity's responsibility does not extend to independently managing the risks as described above, this is an indication that the entity does not perform an active treasury function. In these situations, further action will be required to determine whether or not real risk is being incurred with respect to the related transactions as defined in paragraph 1.

3. Exchange of information

Point b. of paragraph 2 states that no advance certainty will be given on any related transactions as described there, unless the applicant gives his consent, as part of the determination agreement, to the spontaneous exchange of information to the country of source. This consent also includes a confirmation by the applicant that the information described in the advance pricing agreement or advance tax ruling that will be exchanged is not subject to one of the exemption clauses specified in Article 13, Paragraph 3, of the International Assistance with Levying Taxes Act (*Wet op de internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen*, WIB). Once an applicant has committed himself to this position in the determination agreement, the grounds for an objection or appeal on the basis of this article, against the notification in which the exchange of information is announced, will cease to exist.

The fact that no advance certainty is granted in the situations described in paragraph 2, points a. or b. does not restrict taxpayers from conducting the financial transactions described under these points without any advance certainty about their tax consequences. Here too, the spontaneous exchange of information will take place to the country or countries in question. In situations where the requirements for a real presence in the Netherlands (see paragraph 2, point a.) are not met, information on a taxpayer's actual circumstances with regard to the requirements set out in the Annex will be disclosed to other countries for which this may be relevant. In situations where structures are implemented as described in paragraph 2, point b., the information that is to be disclosed will relate to transactions performed or to be performed and the character of the entity.

The exchange of information will take place following a request for a certificate of residence or when, during the handling of a taxpayer's tax assessment, the suspicion arises that a country may have an interest in the information, but in any event no later than the date on which the corporation tax assessment is formally assessed. Thereto, the tax inspector will forward the relevant information, with a statement of the name of the country or countries concerned, to the Fiscal Information and Investigation Services (FIOD) in Haarlem. FIOD Haarlem International will determine whether or not the exchange of the information is in accordance with the relevant statutory regulations and treaty provisions, for example, whether or not it would constitute a breach of Article 13, Paragraphs 1 and 2, of the WIB.

4. Credit for foreign withholding tax

For the transactions described in paragraph 2, point b., no credit for foreign withholding tax will be provided, as the financial service entity in fact operates as an intermediary, which means that the received cash flows do not form part of that entity's Dutch tax base.

In the light of improving the international transparency of the treatment of such entities in the Netherlands, the government is considering codification of this matter.

5. Good faith between treaty partners

No advance certainty is given in the cases described in paragraph 2, points a. and b., as the elements referred to in these points form an indication that the provision of advance certainty would constitute a breach of good faith between treaty partners. In addition to the elements described specifically in points a. and b., any requests for advance certainty should be assessed in more general terms by reference to the Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M) on fiscal implementation policy, standpoint provisions and appeals policy (as amended by the Decree of 26 January 1997 (No. AFZ94/4609M) and as further expanded in the Decree of 30 March 2001 (No. BOB2001/698M) on advance certainty and good faith between treaty partners).

6. No real risk exposure

When the functions performed by the service entity that are related to the related transactions described in paragraph 1 do not entail any real risk on balance, advance certainty may be given only if, as part of the determination agreement in which the advance certainty is set out, the taxpayer gives his consent to the spontaneous exchange of information to the treaty partner. It is, therefore, important to determine to what extent the service entity bears a risk in relation to these related transactions.

The risks that can relate to the transactions described in paragraph 1 consist, in particular, of credit risk (debtor and foreign exchange risk), market risk and operational risk. If the only risks born by the service entity are operational risks, this will generally not lead to the presence of real risk as defined in this decree. The extent to which the service entity bears a risk will translate itself primarily into the possibility that the equity held by the service entity to secure its assets could be affected. The decisive factor in assessing whether or not and to what extent a service entity is bearing real risk is therefore the question of whether or not and to what extent the service entity is bearing one or more of the above risks and whether or not the service entity maintains sufficient equity to be able to carry those risks.

A service entity, the activities of which consist of lending money, is regarded as bearing real risk if the amount of the equity that is required for it to be able to carry the risks is at least equal either to 1% of the nominal value of the loan or to an amount of EUR 2 million (NLG 4,407,420). If, therefore, the equity a service entity should maintain to adequately secure the money-lending activity concerned is at least equal either to 1% of the nominal value of the loan or to an amount of EUR 2 million, whichever is lower, the service entity in question is deemed to be bearing a real risk, provided that the applicant is able to show that there is a real possibility of it having to utilise this equity if the risks related to the related transactions materialise in practice.

Example 1

The sole activity of a service entity (SE) consists of the lending of EUR 100 million to X, a related entity. The equity of SE amounts to EUR 1.5 million. In addition, SE borrows, for the purpose of financing the issue of this loan, an amount of EUR 98.5 million from a related entity, Y. SE's parent company (PC) has given Y a guarantee that it will repay the entire loan if SE defaults on its repayment obligations. The first event that occurs if SE's credit risk (i.e. the debtor risk) materialises (i.e. X is unable to meet its repayment obligations) is that SE will be forced to utilise its own equity. The guarantee given by PC will take effect only if SE's equity is not sufficient to cover the repayment obligations. As SE maintains equity against the loan that is higher than 1 per cent of the nominal value of the loan and there is a real possibility that this equity could be affected when the risks born by SE (i.e. the debtor risk in this case) materialise in practice, SE may be regarded as bearing a real risk.

Example 2

The sole activity of a service entity (SE) is lending EUR 400 million to X, a related entity. The equity of SE amounts to EUR 3 million. In addition, SE borrows an amount of EUR 397 million from Y, another related entity, for the purposes of financing the issue of the loan. SE's parent company (PC) has given a guarantee that it will repay to SE the entire outstanding loan to X if X defaults on its repayment obligations. If SE's credit risk (i.e. the debtor risk) materialises (i.e. X is unable to meet its repayment obligations), SE will be able to invoke PC's guarantee and obtain repayment of the loan. Although SE has equity in excess of EUR 2 million, there is no realistic possibility that this equity will be affected if X defaults on its repayment obligations. For this reason, SE may not be regarded as running a real risk.

For the determination of an arm's length remuneration for entities providing intra-group financial services, see the Transfer Pricing Decree of 30 March 2001 (No. IFZ2001/295M).

7. Competence

For information on the competence with respect to service entities as referred to in this Decree, see the Decree of 30 March 2001 (No. RTB2001/1195M) on Advance Pricing Agreements (APAs), Advance Tax Rulings (ATRs), financial services, conduit companies, the International Investors Desk and Rulings. Organisation and Jurisdiction Rules (no English translation available).

8. Entry into force

This decree enters into force on 1 April 2001.

ANNEXE

List of minimum requirements

- At least half of the total number of the statutory directors and the directors competent to make decisions reside in the Netherlands (individuals) or have the place of effective management situated in the Netherlands (non-individuals).
- The directors resident in the Netherlands (individuals) or with the place of effective management situated in the Netherlands (non-individuals), have the professional knowledge required to properly perform their duties. The tasks of the (joint) directors include, at the very least, the decision making -- based on the legal entity's own responsibility and within the framework of normal intra-group involvement -- on transactions to be concluded by the legal entity as well as ensuring a proper execution of all of the concluded transactions. The legal entity has qualified staff at its disposal (either its own staff or obtained from third parties) who can adequately perform and record the transactions to be conducted by the legal entity.
- (Key) managerial decisions should be taken in the Netherlands.
- The legal entity's (main) bank accounts should be maintained in the Netherlands.
- The legal entity's accounts should be kept in the Netherlands.
- The legal entity should have complied with all of the relevant requirements relating to the submission of tax returns, at least until the date on which its application is assessed. This applies equally to all forms of tax, including corporation tax, wage withholding tax, VAT, etc.
- The legal entity's registered office must be located in the Netherlands. The legal entity is, to the best knowledge of the entity, not (also) regarded as tax resident in another country.

- The legal entity's equity should be adequate in relation to the functions performed (taking into account the assets used and the risks assumed).

Table of contents

Transfer prices, the application of the arm's length principle and the OECD Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations (OECD Guidelines)¹

1. The arm's length principle (*Chapter I*) 76

- 1.1. Aggregation of transactions (*Paragraphs 1.42-1.44*)
- 1.2. The use of a range (*Paragraphs 1.45-1.48*)
- 1.3. The use of multiple year data (*Paragraphs 1.49-1.51*)
- 1.4. The effect of government policies (*Paragraphs 1.55-1.59*)
- 1.5. Requests to lower transfer pricing adjustments (*Paragraphs 1.60-1.64*)

2. Transfer pricing methods (*Chapters II and III*)

- 2.1. Comparable uncontrolled price method (*Paragraphs 2.6-2.13*) 79
- 2.2. Resale price method (*Paragraphs 2.14-2.31*)
- 2.3. Cost-plus method (*Paragraphs 2.32-2.48*)
- 2.4. Profit-split method (*Paragraphs 3.5-3.25*)
- 2.5. Transactional net margin method (TNMM) (*Paragraphs 3.26-3.48*)
 - 2.5.1. TNMM versus resale price method
 - 2.5.2. TNMM versus cost-plus method

3. Administrative approach for avoiding and resolving disputes regarding transfer pricing (*Chapter IV*)

- 3.1. Mutual agreement and arbitration procedures (*Paragraph 4.61*)
 - 3.1.1. General
 - 3.1.2. Address for submitting the request
 - 3.1.3. Deadline for submitting the request
 - 3.1.4. Concurrence of the objection and appeal procedure and the mutual agreement procedure
 - 3.1.5. Start of the two-year period referred to in Article 7 of the EU Arbitration Convention
 - 3.1.6. Oral explanation by the taxpayer
 - 3.1.7. Deadline for making a corresponding adjustment by means of an official reduction of the tax assessment
 - 3.1.8. Transfer pricing adjustments and interest charges (*Paragraphs 4.64-4.66*)

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of Finance of Decree No. IFZ 2001/295M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

4. **Secondary adjustments (*Paragraphs 4.67-4.77*)**
5. **Arm's length price when valuation at the time of the transaction is highly uncertain (*Paragraphs 6.28-6.35*)**
6. **Intra-group services (*Chapter VII*)**
7. **Contributions to a Cost Contribution Arrangement (CCA) with profit mark-up (*Chapter VIII*)**
8. **Arm's length fee for financial services**
9. **Subsidies, tax incentives and costs subject to deduction restrictions**
10. **Allocation of the profit to headquarters and permanent establishments**
11. **Entry into force**
12. **Application to current policy**

Transfer prices, the application of the arm's length principle and the OECD Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations (OECD Guidelines)

International Tax Policy and Legislation Directorate, Multilateral Affairs Division

Decree of 30 March 2001, No. IFZ2001/295M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

With regard to cross-border transactions, there is agreement amongst the OECD member countries regarding the "arm's length principle", as is included in Article 9 of the OECD Model Tax Convention. The OECD's commentary on Article 9 of the OECD Model Tax Convention and the Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations (henceforth the OECD Guidelines)² provide further guidance on the arm's length principle. The policy of the Netherlands on the arm's length principle in the field of international tax law is that this principle forms an integral part of the Netherlands' system of tax law as a result of its incorporation in the broad definition of income recorded in Section 3.8 of the Income Tax Act 2001. In principle, this means that the OECD Guidelines apply directly to the Netherlands under Section 3.8 of the Income Tax Act 2001. There are a number of areas in which the OECD Guidelines provide scope for individual interpretation by the member countries. In a number of other areas, practical experience has shown that the OECD Guidelines are in need of clarification. This decree explains the Netherlands' position in relation to these particular points and seeks, where possible, to remove any confusion. The OECD Guidelines have not yet fully crystallised and are regularly expanded and adjusted. If necessary, this decree will also be adjusted to take account of new developments.

For the sake of clarity, the paragraphs in the OECD Guidelines corresponding to the text of the decree are referred to in brackets.

2. The Dutch translation of the OECD Guidelines is included in the binder *Internationale Fiscale Zaken* (binder A), number 750.00.00.

It is important to remember when assessing transfer prices that -- as the OECD Guidelines also stress -- transfer pricing is not an exact science. Accordingly, the OECD urges tax administrations to adopt a flexible approach and not to expect taxpayers to set transfer prices with a degree of accuracy that is unrealistic in the light of all of the various facts and circumstances. The Netherlands' tax administration will also bear this point in mind when assessing transfer prices.

For the sake of clarity, I have decided to integrate the text of a number of existing decrees into the text of the present decree. This means that the decrees referred to in section 12 are hereby revoked.

1. The arm's length principle (*Chapter I*)

Generally speaking, the arm's length principle is applied by comparing the conditions of a transaction conducted between associated enterprises with the conditions of a transaction conducted by independent or unrelated enterprises. Taxpayers are expected to be able to demonstrate that their transfer prices are consistent with the arm's length principle. The basic principle is that each of the enterprises involved should receive a remuneration that is a reflection of the functions performed, taking into account the assets used and the risks assumed (Paragraph 1.20).

Where the term "function(s)" appears elsewhere in this decree, it is intended to have the meaning of "function(s), taking into account the assets used and the risks assumed".

1.1. Aggregation of transactions (*Paragraphs 1.42-1.44*)

In principle, the OECD Guidelines require arm's length prices to be based on individual transactions. This requirement can, however, create a number of practical problems. When it is either very difficult or impossible to assess each individual transaction, for example, in case of a large number of similar transactions, the transactions may be aggregated for the purpose of deciding whether or not they were conducted at arm's length. In such a situation, taxpayers are expected to be able to demonstrate that the transfer price applying to the aggregated transactions is in accordance with the arm's length principle.

1.2. The use of a range (*Paragraphs 1.45-1.48*)

In some cases it will be possible to apply the arm's length principle and arrive at one single figure that is the most reliable to determine the arm's length character of the transfer prices. Because, however, transfer pricing is not an exact science, a particular transfer pricing method will often generate a range of figures all of which are equally reliable. The range is determined by the largest and the smallest value found. Where an arm's length range is used, after determining such range, the question arises as to which figure within the range a comparison can be made and to what point within the range an adjustment can be made. The OECD Guidelines leave this open.

It is important to make a distinction, when determining a range, between situations in which the comparables consist of readily comparable values and a situation in which use is made of less accurate comparative material. If the comparables consist of readily comparable values, these are all part of the range. If, however, use is made of less accurate comparative material, it may be necessary to use statistical methods to enhance the reliability of the material. One example would be the use of an interquartile range. The effect of this type of statistical method is to reduce the extent of the range, leaving a relevant range consisting of more reliable reference material.

Once the range is defined, the next step is to decide whether or not the remuneration for the transaction in question falls within the range. If it does fall within the range, no adjustment is made. An adjustment is made only if the remuneration does not fall within the range and the taxpayer cannot provide a substantiated explanation for the deviation. According to the OECD Guidelines, an adjustment should be made in such an event to the point within the range that best reflects the facts and circumstances of the relevant intra-group transaction. If there are grounds for assuming that one specific point within the range comes closest to replicating the conditions under which the intra-group transaction took place, this point should be taken as the basis for the adjustment. If it is not possible to identify one specific point, the Netherlands' position is that the median (i.e. the middle point of the range) should be taken as the basis for adjustment. As the OECD has yet to formulate a clear policy on this point, it may occur that the state in which the associated enterprise is located does not permit the transfer prices to be adjusted to the median. In such situations, the competent authority in the Netherlands, acting on the taxpayer's request, will consult the other state with a view to reaching agreement on a point within the range that is acceptable to both states.

In some cases, the transfer price originally adopted is adjusted either upwards or downwards by the taxpayer, leading to a shift within the range. In such situations, the taxpayer has to be able to substantiate the change in conditions in such a way as to justify the adjustment of the transfer price. If the taxpayer is unable to demonstrate that conditions have indeed changed in such a way as to justify an adjustment in the transfer price, it will generally be assumed that the reasons for adjusting the transfer price are predominantly tax driven. In such situations, the tax administration will not accept the change in the transfer price. An additional condition for accepting this type of shift within the range is that the modified price must be stipulated in the contracts concluded by the parties to the transaction and should actually be charged.

1.3. The use of multiple year data (*Paragraphs 1.49-1.51*)

It may be useful to evaluate data relating to a number of years when assessing a transaction. Making use of data covering a succession of years is one way of preventing adjustments from being made in a particular year, even though the average remuneration received by the taxpayer concerned over a number of years is in fact consistent with the arm's length principle. At the same time, the use of multiple year data may result in certain situations in the past being assessed with the benefit of hindsight. The OECD Guidelines stipulate that tax administrations cannot use hindsight. This means that, when multiple year data are used, the only figures that can be used are those relating to the year in question and previous years. One of the results of this is the system of moving averages. This leads to the following method:

- The first step is to assess whether or not the remuneration for the transaction in question falls within the arm's length range that has been created for the year in question. No adjustment is made if the remuneration falls within the range;
- If the remuneration does not fall within the range, it is then compared with the (moving) averages for a number of years. The length of the period on which this comparison is based depends partly on the length of the product's life cycle. If the average remuneration for the transaction in question falls within the multiple year range, no adjustment is made; and
- If the remuneration does not fall within the arm's length range for the year and not within the multiple year arm's length range, an adjustment is made in accordance with the procedure set out in section 1.2.

1.4. The effect of government policies (Paragraphs 1.55-1.59)

Certain government interventions may be regarded as being market conditions in the country in question and should for this reason be reflected in the transfer price.

Paragraph 1.59 of the OECD Guidelines describes two possible approaches to a situation in which a country, for example, either prevents or blocks a particular payment. Under Netherlands' tax law, the remuneration relating to a particular performance must be reflected in the result. It can, however, be in accordance with sound business practice to depreciate (partly) the value of accounts receivable relating to the particular performance. The costs associated with the transaction can be taken into account. Obviously, an assessment must be made when the account receivable arises as to whether or not the conditions of the transaction justify the conclusion that the transaction should materially be regarded as a contribution of equity rather than remuneration for an activity performed (Supreme Court, 27 January 1988, BNB1988/217). In addition, it goes without saying that the taxpayer is under an obligation to substantiate the reduction in value of the account receivable.

1.5. Request to lower transfer pricing adjustments (Paragraphs 1.60-1.64)

When the tax administration audits a taxpayer's books, the taxpayer is entitled to apply for a reduction in the proposed adjustment of a transfer price if the taxpayer is of the opinion that the adjustment proposed by the tax administration does not take sufficient account of compensating transactions. Under the OECD Guidelines, tax administrations have discretionary powers either to grant or deny such requests. The distinction made in the OECD Guidelines between a situation in which a taxpayer demonstrates the presence of an intentional set-off at the time when a tax return is filed and a situation in which an intentional set-off is stated by the taxpayer (and the acceptability is demonstrated) at the point when the tax administration recommends certain adjustments on the basis of a tax audit, is not relevant to the Netherlands' situation. In both cases, the taxpayer retains his statutory right to lodge an objection or appeal.

2. Transfer pricing methods (*Chapters II and III*)

Chapter II of the OECD Guidelines discusses the three traditional transaction methods introduced in Paragraphs 1.68 to 1.70 (i.e. the comparable uncontrolled price method, the resale price method and the cost-plus method), whilst Chapter III examines the methods known as the transactional profit methods (i.e. the profit-split method and the transactional net margin method or TNMM).

Depending on the circumstances, a choice of one of these five accepted methods has to be made. The methods can supplement each other. The OECD Guidelines are based on a certain hierarchy of the methods where a preference exists for the traditional transaction methods. On the one hand, transactional profit methods are considered more or less as methods of last resort. On the other hand, the OECD Guidelines state that the tax authorities need to start a transfer pricing audit from the perspective of the method chosen by the taxpayer (see Paragraph 4.9 of the OECD Guidelines).

In accordance with Paragraph 4.9 of the OECD Guidelines, whenever the Netherlands' tax administration undertakes a transfer pricing audit, it should start from the perspective of the method adopted by the taxpayer at the time of the transaction. This complies with Paragraph 1.68 of the OECD Guidelines. The implication is that taxpayers are in principle free to choose a transfer pricing method, provided that the method adopted leads to an arm's length outcome for the transaction in question. In certain situations, however, some methods will generate better results than others. Although taxpayers may be expected to base their choice of a transfer pricing method on the reliability of the method for the particular situation, taxpayers are definitely not expected to weigh up the advantages and disadvantages of all of the various methods and then explain why the method that was ultimately adopted generates the best results in the prevailing conditions (i.e. the best method rule). Certain situations are also suited for a combination of methods. At the same time, taxpayers are not obliged to use more than one method. The only obligation resting on the taxpayer is to explain why the decision was taken to adopt the particular method that was adopted.

A number of examples of the various transfer pricing methods are given in the following paragraphs to illustrate how they work. It is explicitly not the object to discuss all issues that may arise in practical situations in relation to each method.

2.1. Comparable uncontrolled price method (*Paragraphs 2.6-2.13*)

With this method, the price calculated for goods that are transferred and services that are performed in a transaction with an associated party is compared with the price that is calculated for similar goods that are transferred and services that are performed in a free market transaction under comparable circumstances. If a comparable price is available, the comparable uncontrolled price method (commonly known as the CUP method) will, in general, be the most direct and the most reliable method in determining the transfer price, so that this method is to be preferred over other methods. A point to note is, however, that the reliability of the CUP method depends on the degree of accuracy with which adjustments can be made for purposes of comparison.

Example

A producer in country X sells wine to an associated Dutch wholesaler. The same producer in country X sells the same wine to an independent Dutch wholesaler for EUR 5 per bottle. In the agreement with the independent wholesaler, the external transportation costs are for the account of the producer. Under the arrangement made with the associated wholesaler, the external transportation charges of EUR 1.50 per bottle are not borne by the producer, but by the wholesaler. The other circumstances are the same for the associated wholesaler and the independent wholesaler. The wine is sold at EUR 12.50 per bottle.

Based on the difference in contractual terms, an adjustment needs to be made to the third party price in accordance with Paragraphs 2.8 and 2.9 of the OECD Guidelines. The CUP method can be used as follows to calculate the comparable third party price (i.e. the CUP).

Purchase price paid by independent wholesaler	5.00
Adjustment to account for difference in external transportation expenses between associated wholesaler and independent wholesaler	1.50
CUP for associated wholesaler	3.50

2.2. Resale price method (*Paragraphs 2.14-2.31*)

The second traditional transaction method is the resale price method. This method has as its starting point the market price that is agreed to with respect to the sale of a product to third parties. This product has been purchased from an associated enterprise. In order to calculate the arm's length remuneration for the functions performed by the associated enterprise that sells the product to the third party, the product's market price is reduced by a gross profit margin. The gross profit margin consists of the selling expenses and other costs arising from the functions performed by the seller and an appropriate profit margin. What is left after the adjustment for other costs associated with the sale of the product, such as customs duties, is an arm's length price.

Example

This example is based on the same situation used in the example illustrating the CUP method. The resale price method is based on the gross profit margin earned by the independent wholesaler, which may be calculated as follows:

Retail price	12.50	100%
Purchase price paid by independent wholesaler	5.00	40%
Gross profit margin of the independent wholesaler	7.50	60%

The functions performed by the independent wholesaler are the same as those performed by the associated wholesaler. The only difference is that the associated wholesaler is responsible for the external transportation charges whereas the independent wholesaler is not. The associated wholesaler will have to receive as remuneration for the functions performed an amount equal to the remuneration received by the independent wholesaler, plus a mark-up to cover the external transportation charges. The external transportation charges are 12 per cent of the retail price (i.e. EUR 1.50 per bottle selling at EUR 12.50). This means that a commercial gross profit margin for the associated wholesaler can be set at 72 per cent (i.e. 60 per cent plus 12 per cent). Using this figure as a basis, the resale price method can be used to calculate the following transfer price for the associated wholesaler:

Retail price	12.50	100%
Required gross profit margin	9.00	72%
Arm's length transfer price	3.50	28%

The example shows that the associated wholesaler and the independent wholesaler pay the same purchase price, including external transportation charges (i.e. EUR 3.50 plus EUR 1.50 equals EUR 5).

2.3. Cost-plus method (*Paragraphs 2.32-2.48*)

The cost-plus method is the third traditional transaction method. In applying this method, the costs incurred by the enterprise are divided into the direct and indirect costs that can be allocated to individual transactions with (associated) enterprises (hereinafter: the direct and indirect costs) and the enterprise's other costs which cannot be allocated to individual transactions in such way (hereinafter: overhead costs). An appropriate mark-up that is required to realise profit in accordance with the functions performed is applied to the direct and indirect costs (the cost base) that can be allocated to an individual transaction with an associated enterprise. The mark-up also has to cover the overhead costs. The method is, therefore, based on a gross profit margin. This is the difference between the cost-plus method and the transactional net margin method, in which the operating profit is calculated either as a percentage of total cost, i.e. including overhead costs, or as a percentage of turnover.

Budgeting versus actual cost

In general, prices will be determined in advance based on budgeted cost. If the actual costs that are related to the transaction are higher than the budgeted costs, it depends on the nature of the difference whether or not this will lead to an adjustment of the price. In general, one can assume that the higher costs that are the result of inefficiency will be for the account of the party which performs the functions and services. This is after all the party that can influence the costs. In such a situation, an independent customer would not accept a price adjustment.

A requirement for a correct determination of the transfer prices based on budgeting is that these budgets are determined in an economically correct manner.

Overcapacity losses

A special situation presents itself with a "contract manufacturer". The characteristic of a contract manufacturer is that it performs certain production activities regarding the products of the principal in return for a previously agreed to fee. Because the goods in question remain the principal's property, the contract manufacturer assumes only a limited degree of risk with regard to the goods. Associated enterprises often subcontract production activities to a contract manufacturer working exclusively for the enterprise in question. The transfer prices are then often calculated on the basis of either the cost-plus method or the TNMM. Here too, the calculated mark-up should reflect the functions performed. An important factor for the calculation of the mark-up for the contract manufacturer is the question of who is responsible for any overcapacity losses. If these are the responsibility of the principal, a low(er) mark-up may be sufficient.

Disbursements

Costs that have the character of disbursements may be excluded from the cost base. These includes costs that are initially paid by the performing party but which are generally passed on separately to the client, for example, legal dues, court registry charges and costs charged for third party services. Although these external charges are related to the functions performed by the performing party, they do not warrant any additional remuneration, as there is no question of any added value generated by the performing party.

Financing costs

As is indicated earlier, overhead costs are excluded from the cost base, but should be covered by the mark-up. Generally, the costs of the capital, both the equity and the loan capital that is used for financing the enterprise's activities are regarded as forming part of the overhead costs. If, however, the financing costs are included in the direct costs in comparable situations, they should be included in the cost base.

Situations in which the cost-plus method can be used

The OECD Guidelines give examples of situations where the cost-plus method can be applied. This method is probably very useful where semi-finished goods are sold between related parties, where related parties have concluded joint facility agreements or long-term buy-and-supply arrangements, or where the controlled transaction is the provision of services (see Paragraph 2.32). Paragraphs 2.46 to 2.48 of the OECD Guidelines provide examples of possible applications of the cost-plus method. From these examples it appears that the cost-plus method gives the most reliable outcomes in situations where the functions performed are relatively straightforward and the contribution made by the associated party concerned is also of little added value or relatively straightforward.

Start-up period

Given that the cost-plus method will generally be used in relatively risk-free and straightforward settings, a party acting on an arm's length basis will not accept that during the start-up period no mark-up is charged. At the same time, the taxpayer may incur a loss because he is less efficient and, therefore, incurs relatively more expenses than the unrelated third party that has been used as a benchmark for the purpose of calculating the mark-up (see the section above on budgeting).

Example

A Dutch company (A) assembles computers for the European market on behalf of an independent computer manufacturer in country X. The assembly work is based on standard instructions compiled by the computer manufacturer in country X. Both the components and the finished products are and remain the property of the computer manufacturer in country X. The remuneration that A agrees with the computer manufacturer is fixed as follows:

Budgeted attributable costs (i.e. direct and indirect assembly costs)	100
Budgeted mark-up to cover overhead costs, plus profit mark-up (60%)	60
Price set	160

A computer manufacturer from country Y decides to set up a subsidiary in the Netherlands (B) to assemble computers for the European market. Whilst the computers assembled by A and B are not entirely identical, the assembly work performed by the two enterprises is comparable. In addition, the two companies assume similar risks (i.e. the computer manufacturer from country Y also holds and retains the title to both the components and the finished products). This means that A and B perform comparable functions. The direct and indirect costs resulting from B's assembly activities are EUR 110.

The cost-plus method can be used as follows to determine the arm's length price.

Budgeted attributable costs (i.e. direct and indirect assembly costs)	110
Budgeted mark-up to cover overhead costs, plus profit mark-up (60%)	66
Arm's length transfer price set	176

2.4. Profit-split method (*Paragraphs 3.5-3.25*)

The profit-split method is a transactional profit method. If transactions are strongly interconnected, they can often not be evaluated separately. With the profit-split method, first the combined profit accruing to the associated enterprises from a controlled transaction is identified. Subsequently, this profit is split between the associated enterprises in a manner that approximates to the division of profits that would have occurred in an agreement made at arm's length.

2.5. Transactional net margin method (TNMM) (*Paragraphs 3.26-3.48*)

The TNMM is also a transactional profit method. The net operating profit (i.e. earnings before tax, interest and extraordinary income and expenditure) relating to an appropriate base (such as costs, turnover or assets) that the taxpayer realises from a controlled transaction is compared with the net profit that a third party operating in comparable circumstances and performing comparable functions realises from comparable transactions. Further details on this method are given in Paragraphs 3.26 to 3.48 of the OECD Guidelines.

In the following paragraphs, the difference between the TNMM and the resale price method on the one hand and the TNMM and the cost-plus method on the other is illustrated by two examples.

2.5.1. TNMM versus the resale price method

The details of this example are the same as those in the example used to illustrate the resale price method, with the exception of the additional information given below on the composition of the aggregated costs.

A producer in country X sells wine to an associated Dutch wholesaler. The same producer in country X sells the same wine to an independent Dutch wholesaler for EUR 5 per bottle. Under the contract agreed with the independent wholesaler, the external transportation costs are for the account of the producer. Under the arrangement made with the associated wholesaler, the external transportation charges of EUR 1.50 per bottle are not borne by the producer but by the wholesaler. The other circumstances are the same for the associated wholesaler and the independent wholesaler. The wine sells at EUR 12.50 per bottle.

Additional information: the other costs incurred by the independent wholesaler in addition to the purchase price of the wine are estimated at EUR 6.25 per bottle.

The net profit margin earned by the independent wholesaler may be calculated as follows:

Retail price	12.50	100%
Purchase price paid by independent wholesaler	5.00	40%
Gross profit margin earned by independent wholesaler	7.50	60%
Other costs	6.25	50%
Net profit margin earned by independent wholesaler	1.25	10%

The associated wholesaler performs the same functions as the independent wholesaler. There are certain costs, however (i.e. the external transportation charges of EUR 1.50 per bottle), that the associated wholesaler bears that are not borne by the independent wholesaler. Provided that there is no difference in the type of functions performed, this type of difference in the division of costs between the producer and the wholesaler will not result in any difference in the net profit margin agreed between the two parties. In other words, the associated wholesaler will need to earn the same net profit margin as the independent wholesaler. The purchase price paid by the associated wholesaler may be calculated as follows:

	Independent wholesaler	Associated wholesaler
.....
Retail price	12.50	12.50
Purchase price	5.00	?
External transportation charges	0.00	1.50
Other costs	6.25	6.25
Profit	1.25	1.25

The profit margin earned by the associated wholesaler must be the same as that earned by an independent third party. This means that the purchase price has to be set at EUR 3.50.

The retail price charged by the associated wholesaler may be broken down as follows:

Purchase price paid by associated wholesaler	3.50	28%
Other costs	7.75	62%
Net profit margin earned by associated wholesaler	1.25	10%
Retail price	12.50	100%

2.5.2. TNMM versus the cost-plus method

The details of this example are the same as those in the example used to illustrate the cost-plus method, with the exception of the additional information given below on the composition of the aggregated costs.

A Dutch company (A) assembles computers for the European market on behalf of an independent computer manufacturer in country X. The assembly work is based on standard instructions compiled by the computer manufacturer in country X. Both the components and the finished products are and remain the property of the computer manufacturer in country X.

Additional information: the remuneration that A agrees with the computer manufacturer is fixed as follows:

Indirect and direct assembly costs + overhead costs	145	(100%)
Net profit mark-up	15	(10.3%)
Price set	160	(110.3%)

A computer manufacturer from country Y decides to set up a subsidiary in the Netherlands (B) to assemble computers for the European market. Whilst the computers assembled by A and B are not entirely identical, the assembly work performed by the two enterprises is comparable. In addition, the two companies run similar risks (i.e. the computer manufacturer from country Y also holds and retains the title to both the components used and the finished products). This means that A and B perform comparable functions. B's aggregate costs are estimated at EUR 160.

Using the TNMM method, the transfer price may be calculated as follows:

Indirect and direct assembly costs + overhead costs	160	(100%)
Net profit mark-up	16	(10.3%)
Price set	176	(110.3%)

3. Administrative approaches for avoiding and resolving disputes on transfer pricing (Chapter IV)

3.1. Mutual agreement procedures (Paragraph 4.61)

3.1.1. General

The number of mutual agreement and arbitration procedures with treaty countries is growing as a result of the rapid globalisation of the economy coupled with the increasing interest of tax administrations in transfer pricing issues. Accordingly, it is becoming increasingly important for the business community to be aware of the policies and procedures followed by the Netherlands' government in relation to such mutual agreement and arbitration procedures. The Netherlands aims at resolving issues of double taxation caused by transfer pricing adjustments as quickly as possible, and wishes to minimise the (administrative) burden placed on the private sector as a result of such adjustments.

All of the treaties for the avoidance of double taxation that the Netherlands has entered into contain a clause that is comparable to Article 25 of the OECD Model Tax Convention. In addition, for Member States of the European Union, the Convention on the Elimination of Double Taxation in Connection with the Adjustment of Profits of Associated Enterprises (henceforth the Arbitration Convention (90/436/EEC)) applies since 1 January 1995. Unlike the mutual agreement procedures, the Arbitration Convention actually obliges the signatories to eliminate double taxation.

Taxpayers are entitled to lodge an objection or appeal if they are of the opinion that a profit adjustment is not justified. In addition, if the profit adjustment leads to international double taxation, taxpayers can also submit an application for a mutual agreement or arbitration procedure to the competent authority in either one of the Member States or both of the Member States involved.

3.1.2. Address for submitting the request

A request for the application of the mutual agreement article of a treaty or an Arbitration Convention procedure should be addressed to the competent authority, i.e.:

The Ministry of Finance
Director of International Tax Policy and Legislation
P.O. Box 20201
2500 EE The Hague
The Netherlands

Requests for a reduction in previous tax assessments resulting from transfer pricing adjustments either already made or likely to be made in the future by foreign tax administrations (i.e. requests for corresponding adjustments) should be addressed to the Ministry of Finance for the attention of the Director of the International Tax Policy and Legislation Directorate.

The competent authority will send a copy of all applications to the Co-ordination Group on Transfer Pricing (*Coördinatiegroep verrekenprijzen*, CGVP) for their advice. The CGVP was set up in March 1998 (see the Decree of 30 March 2001, No. RTB/1365M). In all cases, consultation will take place between the CGVP and the International Tax Policy and Legislation Directorate on the final position.

Where requests for corresponding adjustments in relation to either past or future tax assessments are received by the competent tax inspector, the latter should pass on such applications to the CGVP. The CGVP is responsible for soliciting the views of the International Tax Policy and Legislation Directorate on the matter and will give the inspector a binding advice on how the application should be dealt with.

3.1.3. Deadline for submitting the request

Article 25 of the OECD Model Tax Convention states that requests for competent authority assistance must be presented within three years from the first notification of the action resulting in international double taxation. Article 6 of the Arbitration Convention contains a similar clause.

Neither the commentary on Article 25 of the OECD Model Tax Convention and the Arbitration Convention, nor the text of the articles themselves, make it clear what exactly is meant by the term "first notice". The position taken by the Netherlands' government is that the taxpayer's request is regarded as having been submitted in time if it is received within three years either of the date of the assessment incorporating the adjustment or of the date on which justification was given for the adjustment, should this be later. As the mutual agreement and arbitration procedures involve more than one state, the taxpayer should ascertain the position adopted by the other state with regard to the starting date of the three-year period. If the other state has a different position, this could result in the three-year period commencing on a date prior to that on which the three-year period starts in accordance with the Netherlands' position.

Where the period quoted in the mutual agreement clause in a specific tax treaty differs from the period of three years referred to above, the taxpayer should take regard of the text of the mutual agreement clause and the commentary on this clause in the treaty. As long as there is no conflict either with the tax treaty in question or with the commentary on the treaty, the principle outlined in the preceding paragraph will be followed by analogy.

3.1.4. Concurrency of the objection and appeal procedure and the mutual agreement procedure

In principle, the competent authority in the Netherlands will not consult the competent authority in the other state involved as long as the taxpayer has the possibility under Netherlands' law (i.e. in the form of an objection, an appeal or an appeal in cassation) to contest a tax assessment resulting either from an adjustment or from the rejection of an application for a corresponding adjustment. The competent authority in the other state will, however, be informed that an application for a mutual agreement or arbitration procedure has been received. The reason for not starting consultation is the fact that, until the domestic procedure has been completed, it is not clear whether or not any international double taxation will indeed arise and, if so, what amount will actually be involved.

In certain situations, however, it may be highly inefficient for the competent authority to wait for the completion of all domestic procedures before starting a consultation with a foreign competent authority. For this reason, taxpayers are offered the possibility to request the competent authority to enter into consultation with the competent authority of the foreign state in question, in spite of the fact that the domestic procedures are still pending. A request to this effect will be granted only if the following conditions are met:

- the request for an early commencement of consultation must be made to the competent authority within six weeks of the date of the decision taken on the applicant's letter of objection. The request should be accompanied by a copy of the appeal (either substantive or pro forma) lodged with the Court of Appeal;

- the competent authority will only start the consultation after the Court of Appeal has approved the suspension of legal proceedings for the duration of the mutual agreement or arbitration procedure. To this end, the taxpayer is required to produce a written statement indicating his willingness to lend his full co-operation for a period of two years in obtaining the Court of Appeal's approval for the suspension of legal proceedings or, as the case may be, for the extension of the suspension of legal proceedings. Upon the expiry of this two-year period, the taxpayer is free to request the Court of Appeal to recommence legal proceedings;
- the tax administration and the taxpayer should sign a determination agreement in which the taxpayer undertakes immediately to cease legal proceedings if the mutual agreement or arbitration procedure leads to the elimination of the international double taxation in accordance with the mutual agreement or arbitration clause in the relevant treaty; and
- the competent authority is entitled to deny a request for an early commencement of consultation if the inspector submits detailed evidence showing that the taxpayer has failed to comply with his administrative obligations, as a result of which the burden of proof with respect to the adjustment to which the adjustment relates has been transferred to the taxpayer.

The competent authority in the other state may well not be prepared to assist in the early commencement of the mutual agreement or arbitration procedure, for example, because it feels that there is not sufficient certainty as to the existence of the international double taxation in question. If this situation occurs, the Netherlands' competent authority should notify both the taxpayer and the competent tax inspector immediately. Once they have received this notification, both the taxpayer and the tax inspector are entitled to request the Court of Appeal to recommence legal proceedings.

3.1.5. Start of the two-year period referred to in Article 7 of the Arbitration Convention

The Decree of 13 October 1997 (No. IFZ97/1113M) and the letters of 19 December 1997 (No. IFZ97/1515) and 15 April 1998 (No. IFZ98/266U) from the State Secretary for Finance to the Permanent Finance Committee of the Lower House of the Netherlands' Parliament set out the government's position on the Arbitration Convention. The Decree of 13 October 1997 (No. IFZ97/1113M) sets out the government's position on the start of the two-year period referred to in Article 7 of the Arbitration Convention. According to the wording of the latter decree, the Netherlands assumes that the two-year period does not start until the competent authority in the other state has rejected the adjustments made by the first state and the tax assessment incorporating the adjustments has been irrevocably determined. Developments in neighbouring countries have caused the Netherlands' government to revise its position on the two-year period. The period is now assumed to start on the later of the following two dates:

- the date on which the tax assessment incorporating the adjustments is irrevocably determined;
and
- the date on which the competent authority receives the request.

In principle, it is up to the taxpayer to decide whether or not to invoke the Arbitration Convention straightaway or to avail himself first of the various legal remedies available under Netherlands' law. For the remainder, the decrees referred to above retain their validity.

Even in situations in which the competent authority has started the "early" consultation with the other state involved, as described in section 3.1.4., the wording of Article 7, Paragraph 1, second sentence, of the Arbitration Convention means that the two-year period does not start until the tax assessment incorporating the adjustments has been irrevocably determined. In terms of Article 7, Paragraph 4, of the Arbitration Convention, however, this requirement may be ignored, provided that this is done with the agreement of both the competent authorities and the associated enterprises in question. In terms of this article, the Netherlands' competent authority, acting on the request of the associated enterprises, will suggest to the competent authority in the other state that the two-year period should be limited to no more than twelve months after the date on which the tax assessment incorporating the adjustments has been irrevocably determined.

A request to this effect from the associated enterprises in question must be received by the Netherlands' competent authority within six weeks of the date on which the tax assessment incorporating the adjustments has been irrevocably determined. A copy of the proposal to reduce the term will be submitted to the taxpayer at the same time the proposal is submitted to the other competent authority. As soon as the competent authority receives a reply to the request, the taxpayer will be notified.

3.1.6. Oral explanation by the taxpayer

To a greater extent than in other situations, the underlying facts and circumstances play a key role in making and substantiating transfer pricing adjustments. In most cases, the underlying facts and circumstances are both complex in nature and numerous in quantity. Experience shows that taxpayers involved in mutual agreement and arbitration procedures relating to transfer pricing adjustments would like an opportunity to explain their position orally to the competent authority. In the light of this apparent need, taxpayers will upon request be given an opportunity to give such an oral explanation. Taxpayers may indicate, when submitting a request for a mutual agreement or arbitration procedure to be put into motion, that they wish to avail themselves of this opportunity.

3.1.7. Deadline for making a corresponding adjustment by means of a reduction ex officio in the tax assessment

It is frequently the case that, when a foreign state makes a transfer pricing adjustment, the corresponding tax assessments in the Netherlands have already been irrevocably determined. In such an event, a corresponding adjustment will, if necessary, be made in the form of a reduction ex officio in the tax assessments. The Decree on reductions ex officio in irrevocable tax assessments (the Decree of 25 March 1991 (DB89/735)) has given the tax administration a period of five years (plus any extension that has been granted to the taxpayer) in which to grant a request for a reduction ex officio. This period may be extended by a further five years if a reasonably recognisable error has been made. In certain situations in which a mutual agreement procedure has been conducted as a result of transfer pricing adjustments, the five-year period has been found to be too short, despite the fact that the time limits set for the submission of requests in the relevant tax treaty or in the Arbitration Convention have been met.

I agree to an extension of the five-year period in such cases, on condition of course that sufficient data are available to substantiate the existence of international double taxation.

3.1.8. Transfer pricing adjustments and interest charges (*Paragraphs 4.64 - 4.66*)

In addition to the actual transfer pricing adjustment that forms the subject of the mutual agreement or arbitration procedure, differences between the arrangements made by the respective states with regard to the collection and assessment of interest charges related to the adjustments may also cause international double taxation. In some cases, the amount of interest due may actually be larger than the tax charge. For this reason, Section 30k of the General Tax Act (*Algemene Wet inzake Rijksbelastingen*) and Section 31a of the Tax Collection Act 1990 (*Invorderingswet 1990*) create the possibility of including interest payments in any compromise reached in a mutual agreement procedure. When conducting mutual agreement and arbitration procedures, the Netherlands' government will seek to ensure that the assessment and collection of interest charged by one state and paid by the other state match each other.

Where the Netherlands is the state making the adjustment, the Netherlands' tax administration will upon request grant a deferral of payment on that part of the tax charge that is related to the adjustment. In principle, deferral will be granted until the date on which both the domestic and the international procedures for resolving the dispute have been completed. The policy in this respect will be based on the policy applying to objections lodged against tax assessments (see Article 25, Paragraph 2, of the Tax Collection Guidelines 1990 (*Leidraad Invordering 1990*)). The Tax Collection Guidelines 1990 will be amended on this point. This means that the entities involved will, apart from the obligatory collection and assessment interest, not have any other form of loss of interest. The above will resolve the interest and financing problems that can be caused by mutual agreement and arbitration procedures.

4. Secondary adjustments (*Paragraphs 4.67 - 4.77*)

Paragraphs 4.67 to 4.77 of the OECD Guidelines deal with the consequences of secondary transactions. Most countries do not limit transfer pricing adjustments to adjustments of taxable income, but also require that a secondary transaction is made so that the taxpayer's accounts reflect the way in which the adjustment made to the taxpayer's profit and loss account and balance sheet has been processed. A secondary transaction may take the form of an adjustment to a current account, a distribution of income or an informal capital payment. The Netherlands' authorities always require a transfer pricing adjustment to be processed by means of a secondary transaction. A secondary transaction may lead to a secondary adjustment, such as the attribution of interest to the current account, the levying of dividend withholding tax on a distribution of income, or the levying of capital duty on an informal capital payment. Systems differ from one country to another, and this means that the foreign tax authority in question may not be prepared, for example, to credit the dividend withholding tax against its own tax because it does not recognise the payment of a deemed dividend. The secondary adjustment is not performed if the taxpayer is able to demonstrate that, in the light of the difference between the tax systems used by the two states, the dividend withholding tax paid cannot be credited and there is no situation of abuse aimed at the avoidance of dividend withholding tax.

5. Arm's length pricing when valuation at the time of the transaction is highly uncertain (*Paragraphs 6.28 - 6.35*)

Where intangible assets such as patents are transferred, it may be difficult to establish the value at the time of the transfer because not enough information is available about the future benefits and risks. Paragraph 6.34 states in this respect that, if independent enterprises under similar conditions would have demanded a price adjustment clause, a tax administration must be permitted to calculate the price using this type of clause. This refers to an arrangement whereby the fee is commensurate with the benefits that the intangible asset will generate in the future.

Agreeing to a benefit dependent fee contributes to taxation that is more in accordance with the actual results obtained. In certain circumstances, the Netherlands' tax administration also takes the position that it is not at arm's length to agree on a fixed price if there is very little certainty about the asset's value at the time of the transaction, as unrelated third parties would not agree on a fixed price in a similar situation.

In such cases, a price adjustment clause should be incorporated into the contract between the associated enterprises stating that the price charged depends partly on the level of future income. An example would be the situation in which a new intangible asset has been developed that is sold to an associated enterprise at a time when there are very few guarantees as to its future success, for instance because it has yet to generate any revenue and any estimates of future revenue are surrounded by major uncertainties. In these circumstances, it is very difficult value the asset at the time of the transaction and it would be sensible for the parties to use an arm's length price adjustment clause (see, for example, the Supreme Court decision of 17 August 1998 (No. 32.997, BNB1998/385)).

6. Intra-group services (*Chapter VII*)

According to the arm's length principle, an intra-group service is an activity performed for a group entity that adds economic or commercial value and for which the group entity concerned would normally have been willing to pay. This does not apply to activities performed as a shareholder. The taxpayer can choose one of the methods described above for calculating the transfer price. In principle, remuneration is regarded as arm's length only if it includes an appropriate profit mark-up. The only exception to this requirement is the situation described in Paragraph 7.33 of the OECD Guidelines.

As far as charging for intra-group services is concerned, the OECD Guidelines express a clear preference for a direct method (Paragraph 7.20). Experience shows, however, that indirect methods are also frequently used, because of the major practical problems that the direct method can cause.

Where such practical problems occur, the Netherlands' tax authorities will accept the indirect method chosen by the taxpayer. Obviously, the method must produce a reliable result that is in accordance with the arm's length principle. For the purposes of an allocation key, the relationship between turnover, the number of personnel, or the human resource expenses could be relevant. An allocation key in which the price charged depends on the level of profit is not regarded as generating a result that is in accordance with the arm's length principle.

7. Contributions to a Cost Contribution Arrangement (CCA) with a profit mark-up (Chapter VIII)

Paragraph 8.15 of the OECD Guidelines leaves member countries the option of using both market prices (with a profit mark-up) and cost (without a profit mark-up) for the calculation of contributions to a CCA.

Some countries give a precise definition of the transactions between related parties which can be regarded as a CCA (without a profit mark-up) and transactions which can be regarded as services (with a profit mark-up). A CCA is defined here as an agreement between related parties in which each of the participants makes a relatively similar contribution and receives relatively similar benefits, and these contributions and benefits are permanently in balance. The Netherlands does not offer a specific definition of what can be classified as a CCA. In principle, a profit mark-up need not be added in a situation where each of the parties makes a similar contribution and receives relatively similar benefits, so that the mutual relationship is fairly in balance. Whether or not such a balance has actually been achieved in practice is a matter that has to be assessed on a case-by-case basis. When embarking on a CCA, one problem is how to make a correct assessment of the likely contributions and benefits for the various participants. The Netherlands takes the position that in principle a profit mark-up is always required on intercompany transactions. If interested parties nevertheless choose not to add a profit mark-up, that choice will have to be properly substantiated. In this respect, see the recommendations on the form of documentation to be supplied in Paragraph 8.40 of the OECD Guidelines.

Certain countries may not allow a mark-up to be charged. In such cases, they may well permit a fee to be charged for the capital tied up in the activities in question. Both methods may lead to the same result. The Netherlands' tax administration may give its consent to a particular modus operandi in the light of the acceptability of charges in certain countries, provided that the result is in accordance with the OECD Guidelines.

8. Arm's length fee for financial services

Financial services exist in a vast variety of forms. Here too, an arm's length price should be calculated on a case-by-case basis, based on the functions performed and on a comparison with transactions between third parties. If the functions of a financial service company consist primarily in supplying loans, the functions performed by the company in question are basically comparable with the functions performed by independent financial institutions operating under the supervision of the Netherlands' Central Bank (*De Nederlandse Bank*). The application of the arm's length principle implies that the arm's length price for the functions performed should be based on the fees charged by these institutions for comparable services.

Basically, there are four aspects that financial institutions, the functions of which consist of supplying loans, take into account when deciding whether or not to make a loan and, if so, on what conditions this should be made and what level of fee they should charge.

- *Financial risk.* In order to determine the financial risk assumed by the lender, the borrower's financial position is assessed on the basis of its balance sheet and profit and loss account.
- *Debtor risk.* Three specific aspects are scrutinised in order to measure the debtor risk, i.e. the presence of collateral, the purpose of the loan and the term of the loan.
- *Business risk/classification of the quality of the loan.* The assessment of this type of risk is based on the lender's views on the sector in which the borrower is active.
- *Structural risk.* The calculation of this type of risk is based on the classification (ratings) assessed by independent credit rating agencies.

In principle, these elements should be taken into account in determining the arm's length fee which an associated lender should charge.

Independent financial service providers calculate the charges for their loans by adding a number of mark-ups or surcharges to the basic cost of funding, i.e. a surcharge to take account of solvency requirements, a surcharge to take account of the credit risk, a handling fee and a mark-up for any foreign exchange risk that may be involved. The credit risk should be calculated on the basis of the contractual terms of the loan and the results of the risk analysis described above. The contractual terms of the loan also affect the degree of foreign exchange risk. Independent financial service providers always link the size of the fee charged to either the amount of money borrowed or the market value of assets held under management.

A surcharge to take account of solvency requirements may be based on the lender's own solvency or on the solvency of an associated enterprise that is acting as a guarantor, as in the latter case it is the guarantor's capital that is at risk. In the former case, the surcharge will consist of an arm's length fee for the equity that the lender needs to retain for the purpose of the transaction. In the latter case, the enterprise acting as a guarantor will in principle charge a fee in return for placing its capital at risk. The solvency surcharge charged by the lender should at least consist of the cost of the guarantee.

If either the incoming or the outgoing interest payments are liable to withholding tax, the price charged in a transaction involving two unrelated enterprises will generally take account of which of the two ultimately pays the tax.

9. Subsidies, tax incentives and costs subject to deduction restrictions

It is clear from practical experience that, particularly in situations in which the cost-plus method is used for determining an arm's length price, the question arises as to whether or not subsidies and tax benefits should be deducted from the cost base. The basic rule in the Netherlands is that subsidies may be deducted from the cost base if there is a direct relationship between the subsidy and the product or service supplied, and the subsidy is granted in the form of a discount or a cost allowance.

This would be the case, for example, with a subsidy granted for the use of relatively expensive but environmentally friendly materials, a grant awarded on the purchase of an energy-efficient piece of machinery, or a grant made under the government's investment grant scheme (*investeringspremieregeling* (IPR)). Conversely, additional taxes, for example, in connection with the use of materials that are detrimental to the environment, will lead to an increase in the level of the cost base. Reduction remittances referred to in Section 3 of the Wages and Salaries Tax Act (*Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen*) reduce wage costs and result in a lower cost base for the application of the cost-plus method.

Subsidies and tax benefits granted specifically to the entity in question without any causal link with the cost-plus activity do not lead to a lowering of the cost base. Insofar as these form part of the pre-tax profit, they are credited individually to the profit and loss account.

If the tax benefits in question are granted in the form of tax credits or allowances that may be deducted from the enterprise's taxable income, allowances for work-related training and investment allowances may not be deducted from the cost base. The rule is that the profit should first be calculated using the cost-plus method, after which the allowance is deducted separately from the taxable income.

Under Netherlands' tax law, certain types of cost are not fully deductible. This applies, for example, to costs incurred under Section 3.14 of the Income Tax Act 2001. At the same time, these costs do form part of the cost base to which the cost-plus mark-up is applied. The restriction on the deduction of these costs is implemented by adding the non-deductible part of the cost to the profit when determining the taxable profit.

10. Allocation of profit to headquarters and permanent establishments

The arm's length principle applies by analogy to the permanent establishments of foreign taxpayers.

This is in accordance with the existing practice of allocating profits to a foreign taxpayer's permanent establishment under Article 7 of the OECD Model Tax Convention. The country in which the permanent establishment is located is entitled to tax any profits that can be allocated to the permanent establishment in question. Revenue and expenditure are divided between the headquarters and the permanent establishment in accordance with the functions performed by each of them, as if they were unrelated enterprises. This means that an arm's length price should be used for internal supplies of goods and services, except where the commentary on Article 7 of the OECD Model Tax Convention, the Double Taxation Avoidance Decree 2001 (*Besluit voorkoming dubbele belasting* 2001) and/or Netherlands' case law impose certain restrictions on such practices

Any assets transferred to a Netherlands' permanent establishment by the foreign headquarter (i.e. including intangible assets) are valued at fair market value. This applies equally to goodwill. For the purpose of calculating the profit made by the Netherlands' permanent establishment, depreciation of the fair market value of the goodwill and other fixed assets is taken into account.

In order to prevent either all or part of the capitalised value from being disregarded by the relevant foreign tax authorities, the treaty partner will be informed of the capitalised value of the assets in question.

Under the provisions of Article 9 of the Double Taxation Avoidance Decree 2001, the above also applies to the mirror image situation in which the taxpayer needs to calculate the amount of profit that is attributable to a foreign permanent establishment (see also the Decree of 22 January 1996 (No. DGO96/06916)).

Article 7, Paragraph 3, of the OECD Model Tax Convention lays down certain rules for the deduction of costs from the profit allocated to the permanent establishment. Managerial fees and general administration charges are regarded as qualifying costs irrespective of the country in which these are incurred. In connection with this, Paragraph 3 of Article 7 should be seen as a clarification of, and not as a restriction on, Paragraph 2 of Article 7.

11. Entry into force

This Decree enters into force on 1 April 2001

12. Application to current policy

The publications listed below under points 1 to 11 apply exclusively to rulings (including "quasi" rulings) which, under the transitional arrangement set out in the Decree of 21 December 2000 (No. RTB2000/3227M), are due to expire after 31 March 2001. I should like to point out for the sake of clarity that any rulings currently in force that are consistent with the policy as at 31 March 2001 and which are due to expire before 31 December 2005 will be extended to 31 December 2005, unless the taxpayer wishes to adhere to the earlier date specified in the ruling. It goes without saying that the applicability of the ruling may not be extended beyond 31 December 2005.

The published, tailor-made rulings listed under point 12 below continue to remain valid in accordance with the provisions of the first paragraph with regard to rulings and "quasi" rulings. These publications also remain valid, provided that the policy set out therein is unconnected with the policy that is to be revoked as described in points 1 to 11 below, and on condition that there is no conflict with the provisions of the present decree. The policy on the participation exemption and the provision of advance assurance on the participation exemption remain unchanged.

1. Decree of 25 April 1985 (No. 084-2737); Tax treatment of certain intra-group activities (BNB1985/196).
2. Announcement of 7 May 1985 (No. 285-6549) by the State Secretary for Finance on the treatment of foreign sales corporations, as published in *Infobulletin* 1985/253. This publication contains the letter of 3 December 1985 (No. 284-17129) from the State Secretary for Finance and the letter of 25 March 1985 (Ref. 285-4056) from the State Secretary for Finance.
3. Letter of 15 October 1985 from the State Secretary to the Permanent Finance Committee of the Lower House of the Netherlands' Parliament, and of 24 December 1986 to the Secretary General of the Lower House of the Netherlands' Parliament (Proceedings II, 19700, Chapter IXB). Nos. 25 and 36 respectively.
4. Decree of 6 June 1989 issued by the State Secretary for Finance, Policy on the extension and termination of tax rulings, Government Gazette (*Staatscourant*) 107.

5. Announcement of 8 August 1989 (No. DB89/3695) by the State Secretary for Finance, Profit ruling on perpetual loans, as published in *Infobulletin* 1989/504.
6. Decree of 26 April 1990 (No. CA90.3) issued by the State Secretary for Finance, Explanatory notes on the concentration of the treatment of rulings, and the reprint of 15 September 1997.
7. Announcement of 4 February 1993 (No. DB93/228) by the State Secretary for Finance, Spreads for finance rulings/arm's length remuneration in respect of finance companies, published in V-N1993/496, point 19, and the revised edition published in V-N1993/606, point 20.
8. Decree of 5 March 1993 (No. DB93/881) issued by the State Secretary for Finance, Ruling, mixed expenses under "Oort" regulations and cost-plus rulings, second reprint of 15 September 1997.
9. Model book rulings, Tax Ruling Team at Local Office for Business Taxpayers/Large Companies in Rotterdam, September 1993.
10. Announcement by Local Office for Business Taxpayers/Large Companies in Rotterdam, unnumbered and undated, guidelines on ruling companies, V-N1994/173, point 28.
11. Brochure outlining the ruling policy, *Financiënreeks* 95-3, 17 February 1995, DB95/761M.
12. Published non-standard, tailor-made rulings:
 - Letter of 15 March 1990 from the State Secretary for Finance (No. DB 90/1475);
 - Letter of 20 February 1992 from the State Secretary for Finance (No. DB92/831);
 - Letter of 7 January 1993 from the State Secretary for Finance (No. DB92/6363);
 - Decree of 16 September 1994 (No. V-N1994, p. 3018) issued by the State Secretary for Finance;
 - Letter of 11 October 1994 from the State Secretary for Finance;
 - Letter of 14 December 1994 from the State Secretary for Finance (No. DB94/4108M);
 - Decision of 18 June 1999 (No. WJB99/534) taken by the State Secretary for Finance, V-N1999/31.27;

- List of non-standard rulings for the period from 1995 to 1998, as published in *Fiscaal up to Date* of 7 December 1999, No. 1999-1854, p. 5 ff; and
- List of non-standard rulings for the period from 1999 to mid-September 2000, as included in Annexe 4 to the letter of 20 November 2000 (No. G2000-00454) from the State Secretary for Finance to the Lower House of the Netherlands' Parliament.

The Decree of 18 December 2000 (No. IFZ2000/1327M, transfer of goodwill to a permanent establishment in the Netherlands) is repealed as of 1 April 2001, given that its contents are incorporated into the present decree.

PORTUGAL

RAPPORT SOM LAGTS FRAM AV REPUBLIKEN PORTUGAL

med beaktande av arbetsprogrammet från uppförandekodgruppen (företagsbeskattning) och särskilt framläggandet av en rapport den 10 oktober 2001, och

av följande skäl:

Den enda portugisiska åtgärd som betecknas som skadlig i Primarolo-rapporten är åtgärd B6 (om finansiell verksamhet som bedrivs inom frihandelszonen på Madeira).

Det är en särskild åtgärd med speciella egenskaper och som sådan måste den bli vederbörligen bedömd av uppförandekodgruppen och en sådan åtgärd måste omfattas av systemet med statligt stöd av skattemässig karaktär eftersom det utgör en del av en enhetlig och konsekvent utvecklingspolitik hos en liten och avlägset belägen ö med stora svårigheter och strukturella brister, inte endast på ekonomisk utan också på social nivå.

Kommissionen har successivt godkänt detta system i enlighet med systemet med statligt stöd med verkan fram till och med den 31 december 2011; det senaste tillståndet löpte ut den 31 december 2000.

Mot denna bakgrund borde uppförandekodgruppen ha noggrant bedömt ovan nämnda åtgärd, särskilt de rapporter som lagts fram om huruvida åtgärder är i proportion till de ekonomiska mål man vill uppnå enligt villkoren i punkt G i koden.

Den andra rapporten som Portugal har lagt fram om punkt G i uppförandekoden har aldrig diskuterats i gruppen, vilket innebär att man avviker från det arbetssätt som valts när det gäller de andra medlemsstaternas delegationer.

Portugal samtycker inte till bedömningen av åtgärd B6 och har klart betonat denna ståndpunkt i fotnot 8 i Primarolorapporten.

När det gäller statligt regionalt stöd vidtog kommissionen undersökningsförfaranden i fråga om detta system år 2000 med tanke på de nya riktlinjerna för statligt stöd av detta slag.

I de bestämmelser som är tillämpliga på finansiell verksamhet i frihandelszonen har man genomfört relevanta ändringar som skall vara i kraft från och med den 1 januari 2001 till och med den 31 december 2006. Särskilt bör nämnas införandet av en progressiv ökning av skattesatsen för företagsinkomster som i detta skede är föremål för förhandlingar med kommissionen om regionalt statligt stöd.

Härigenom konstaterar Portugals regering följande:

1. De invändningar som Portugal tidigare uttalat mot det förfarande som valts vid bedömningen av åtgärd B6 om finansiell verksamhet inom frihandeln gäller fortfarande.

Åtgärden har, i motsättning till vad som planeras enligt punkt G i uppförandekoden, i själva verket aldrig vederbörligen bedömts ur proportionalitetssynpunkt i förhållande till de ekonomiska mål som eftersträvas. Portugal vidhåller alla de invändningar som uttrycks i fotnot 8 i Primarolorapporten och förklarar åter att man helt och hållet motsätter sig att åtgärden klassificeras som skadlig och det förfarande som valts för ett sådant ändamål.

2. När det gäller att ge tillstånd till nya enheter i enlighet med systemet, i den mån kommissionen har vidtagit undersökningsförfaranden när det gäller år 2000, och med tanke på att man för närvarande förhandlar om vissa ändringar i skattebestämmelserna, kommer dessa ändringar att tillämpas från och med den 1 januari 2001 och inga nya enheter har beviljats tillstånd sedan den 1 januari 2000.

3. När det gäller avveckling av en åtgärd anser vi att detta inte kan äga rum om inte denna åtgärd vederbörligen bedömts som skadlig.

Å andra sidan skulle vi vilja påpeka att Ekofin-rådet aldrig formellt har godkänt Primarolorapporten.

Som vi redan har nämnt har Portugal ändå infört relevanta ändringar i systemet för statligt regionalt stöd och dessa skall vara ikraft från och med den 1 januari 2000 till den 31 december 2006. Bland dessa ändringar skulle vi vilja understryka den progressiva ökningen av skattesatserna för företagsinkomster. Ovan nämnda ändringar har varit föremål för förhandlingar med kommissionen i samband med respektive meddelande om statligt regionalt stöd.

SPANIEN

INFORMATION OM AVVECKLINGEN AV SPANIENS ÅTGÄRDER

I enlighet med överenskommelsen vid uppförandekodgruppens möte den 28 juni 2001 informerar den spanska delegationen nedan om de administrativa och rättsliga förfaranden som genomförts eller skall genomföras i syfte att avveckla de spanska åtgärder som fastställts av uppförandekodgruppen, särskilt de som rör nytillkommande företag.

- **A4: Centrum för ledning, samordning och finansiering i Baskien**

Såsom meddelats Europeiska kommissionen vid tidigare tillfällen, nåddes en uppgörelse vid mötet nr 1/2000 den 18 januari 2000 i den gemensamma kommittén för skatteandelen Staten – Baskien, i form av ett åtagande av Álava, Vizcaya och Guipúzcoa att lägga ned de samordningscentrum som föreskrivs i dessa provinsers respektive bestämmelser.

Nu är det bara den åtgärd som berör Vizcaya som ännu inte lagts ned. Den spanska delegationen hoppas på en nedläggning före den 31 december 2001 eller ett åtagande om att inte göra några nya beviljanden.

- **A5: Centrum för ledning, samordning och finansiering i Navarra**

Till följd av det ursprungliga avtalet i samarbetskommittén Staten – Navarra som ingicks den 16 januari 2001 har de samordningscentrum som föreskrivs i dess bestämmelser lagts ned i kraft av regionallag 8/2001 av den 10 november.

- **C25: Forskning och utnyttjande av kolväten**

När det gäller skattebestämmelserna för forskning och utnyttjande av kolväten, som återfinns i kapitel X i lag 43/1995 av den 27 december om bolagsskatt är det den spanska regeringens önskan att hålla de tidsfrister som fastställts och därvid utnyttja det tillfälle som den allmänna reformen av denna skatt erbjuder och som för närvarande granskas.

Tillämpningen av detta system sker inte genom administrativa beviljanden utan regleras automatiskt. Innan systemet upphävs är därför inte möjligt att vidta några rättsliga åtgärder för att förhindra att det tillkommer nya förmånstagare.

Trots att det inte krävs något beviljande för att omfattas av detta skattesystem är det dock nödvändigt att följa ett fastställt administrativt förfarande för att erhålla tillstånd, beviljande eller medgivande för att inleda prospektering, forskning och utnyttjande på området för kolväten. Det är därför föga troligt att skattesystemet kommer att tillämpas på nya förmånstagare.

Spanien är slutligen redo att inom uppförandekodgruppen granska möjligheten att återkalla de reservationer som återges i fotnoterna till arbetsgruppens rapport från november 1999 under förutsättning att övriga medlemsstaterna samtycker till detta.

FÖRENADE KUNGARIKET

AVVECKLING AV SKADLIGA ÅTGÄRDER

NOT FRÅN FÖRENADE KUNGARIKET

I rapporten från november 1999 (SN 4901/99) till Ekofin-rådet angav uppförandekodgruppen tre åtgärder med skadliga egenskaper på Gibraltar och sexton i fyra av Förenade kungariket beroende territorier.

I uppförandekodgruppen och i Ekofin-rådet godtog Förenade kungariket att det skulle försöka avveckla de åtgärder som ansågs skadliga i gruppens rapport som en del av ett balanserat avvecklingsprogram.

Enligt avdelning M i koden har Förenade kungariket åtagit sig att säkerställa att kodens principer tillämpas på dess beroende territorier "inom ramen för sina konstitutionella bestämmelser". I Förenade kungarikets rapport till gruppen från november 1998 (13193/98 FISC 179) förklarades dessa bestämmelser. Skattelagar har införts av direktvalda lagstiftande församlingar i de utomeuropeiska territorier som är direkt underställda kronan. Mot bakgrund av sitt åtagande när det gäller uppförandekoden fortsätter Förenade kungariket aktivt avvecklingsprocessen. Förenade kungariket varit inbegripet i omfattande diskussioner med regeringarna på Gibraltar och i de andra beroende territorier som berörs och vid upprepade tillfällen klargjort sin ståndpunkt.

Förenade kungariket tror att dess åtagande enligt punkt M i koden (inbegripet nytillkommande företag och avvecklingsförfarandet), vilket det upprepar, kommer att mycket effektivt påskyndas genom att alla medlemsstater tydligt visar att de är fast beslutna att tillämpa gruppens resultat lika rigoröst i sina egna länder som i beroende och associerade territorier.

Gibraltar

Gibraltar är ett europeiskt territorium vars utrikes angelägenheter omhändertas av Förenade kungariket, och som sådant tillhör Gibraltar EU som en del av Förenade kungarikets medlemskap i Europeiska unionen enligt artikel 299.4 i Romfördraget.

I gruppens rapport från november 1999 framgår det att följande åtgärder hade skadliga egenskaper:

- A017: 1992 – bolag i Gibraltar
- B012: Skattebefriade (off-shore) bolag och koncernägda försäkringsbolag
- B013: Berättigade (off-shore) bolag och koncernägda försäkringsbolag

II. Utomeuropeiska territorier som är direkt underställda kronan

Brittiska Jungfruöarna	F056:	Internationella affärsföretag
Guernsey (inkl. Alderney)	F037:	Skattebefriade bolag
Guernsey (inkl. Alderney)	F038:	Internationell låneverksamhet
Guernsey (inkl. Alderney)	F040:	Internationella organ
Guernsey (inkl. Alderney)	F042:	Off-shoreförsäkringsbolag
Guernsey (inkl. Alderney)	F043:	Försäkringsbolag
Isle of Man	F061:	Internationella affärsföretag
Isle of Man	F062:	Skattebefrielse för utlandsägda bolag
Isle of Man	F063:	Skattebefriade försäkringsbolag
Isle of Man	F065:	Internationell låneverksamhet
Isle of Man	F066:	Off-shorebanker
Isle of Man	F067:	Fondförvaltning
Jersey	F045:	Skattebefriade bolag
Jersey	F046:	Internationella värdepapperstransaktioner
Jersey	F047:	Internationella affärsföretag
Jersey	F048:	Koncernägda försäkringsbolag

Förenade kungarikets fördjupade diskussioner med dess beroende territorier**2001**

- 29 oktober** *Diskussioner med Guernsey på tjänstemannanivå*
- 23–26 oktober** *Bilaterala och multilaterala diskussioner på ministernivå med alla beroende territorier i Västindien*
- 17 oktober** *Diskussioner med Jersey på tjänstemannanivå*
- 12 oktober** **Diskussioner med Isle of Man på tjänstemannanivå**
- 9 oktober** **Finansministern och justitieministern möter regering och tjänstemän från Guernsey**
- Sept/Okt** **Utrikesministern har regelbundna diskussioner med Gibraltars premiärminister**
- 25 september** **Det årliga mötet med rådgivande rådet för de utomeuropeiska territorierna. Finansministern och utrikesministern diskuterar alla aspekter av internationella skatteinitiativ. Representanter för Caymanöarna, Brittiska Jungfruöarna, Turks- och Caicosöarna, Montserrat och Bermudaöarna var närvarande.**
- 12 september** **Finansministern och justitieministern möter Jerseys regering och tjänstemän**
- 29 augusti** **Diskussioner med Isle of Man på tjänstemannanivå**

- 3 augusti** Den genomgång som äger rum var sjätte månad av internationella frågor som rör territorier som är direkt underställda kronan anordnad av justitiedepartementet – alla aspekter diskuteras med både tjänstemän och politiker
- 31 juli** Gibraltars premiärminister diskuterar uppförandekoden med tjänstemän
- 24 juli** Justitieministern besöker Jersey
- 4 juli** Ministern för statens finanser och budget besöker Isle of Man
- 26 juni** Tjänstemän från Förenade kungariket besöker Isle of Man
- 28 april–2 maj** Tjänstemän från Förenade kungariket besöker de utomeuropeiska territorierna i Västindien
- 11 april** Besök på Jersey från Förenade kungariket för möte på tjänstemannanivå
- 6 april** Möte i London mellan tjänstemän från Jersey och justitieministerns särskilda rådgivare
- 16 februari** Inrikesministern besöker Jersey
- Februari** Ministerskrivelser om uppförandekoden som sänts till Gibraltar och Brittiska Jungfruöarna, territorier som är direkt underställda kronan
- 12 januari** Diskussioner på finansministeriet om den genomgång som görs var sjätte månad av internationella frågor som rör de territorier som är direkt underställda kronan – alla aspekter togs upp på tjänstemannanivå.
- 2000**
- 23 november** Finansministern i bilateralt möte med Jersey
- 23 november** Finansministern i bilateralt möte med Guernsey

- 22 november** **Finansministern i bilateralt möte med Isle of Man**
- 10 november** **Inrikesministrarna besöker Isle of Man. Ministerrådet diskuterar spardirektivet.**
- 3–5 oktober** **Det årliga mötet i det rådgivande rådet för de utomeuropeiska territorierna. Seminarium omfattande alla aspekter av internationella skatteinitiativ. Representanter för Caymanöarna, Brittiska Jungfruöarna, Turks- och Caicosöarna, Montserrat och Bermudaöarna var närvarande.**
- 19–21 september** **Möte på Malta mellan finansministrarna inom samväldet – diskussioner om skadlig skattekonkurrens /OECD-initiativ.**
- 26 juni** **Den genomgång som äger rum var sjätte månad på inrikesministeriet för företrädare för de territorier som är direkt underställda kronan om "Europa och den internationella utvecklingen". Alla aspekter av skattepaketet diskuterades.**
- 1999**
- 17 december** **Den genomgång som äger rum var sjätte månad på inrikesministeriet för företrädare för de territorier som är direkt underställda kronan om "Europa och den internationella utvecklingen". Alla aspekter av skattepaketet diskuterades.**
- 10–20 oktober** **Möte med det rådgivande rådet för de territorier som är direkt underställda kronan. Bred diskussion om internationella initiativ.**
-
-